

VIAȚA ȘCOLII

„CULTURE IS OUR WINGS”

Întâlnire de proiect Spania 1

„CULTURE IS OUR WINGS”

Întâlnire de proiect Turcia 12

„UNIFICATION IN DIVERSITY”

23

Întâlnire de proiect Italia

CĂLĂTOR PRIN EUROPA

Călător în țări balcanice

30

REPORTERI ÎN ACȚIUNE

Pictura — artă, culoare, sentiment

36

VIAȚA CULTURALĂ A ȘCOLII

READY FOR EXAMS

40

POURQUOI PASSER UN EXAMEN DE DELF

41

AUJOURD’HUI ?

PE ARIPILE

42

CUVÂNTULUI

CARTE FRUMOASĂ,

55

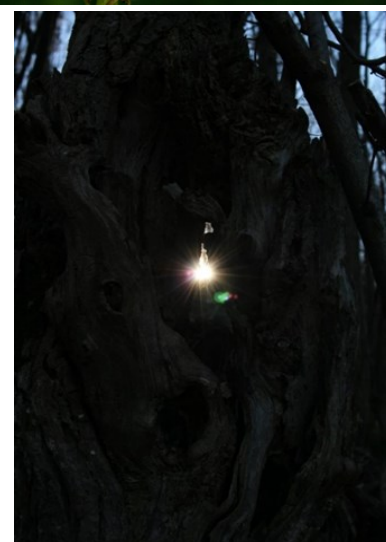
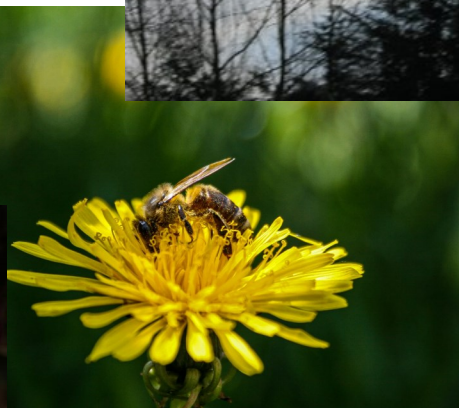
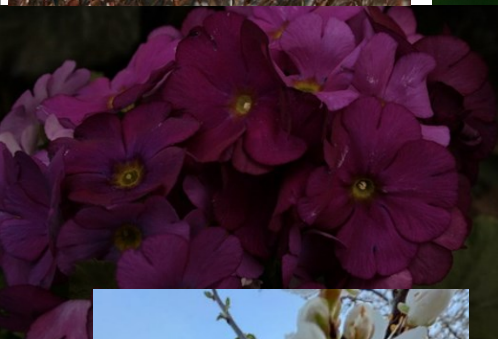
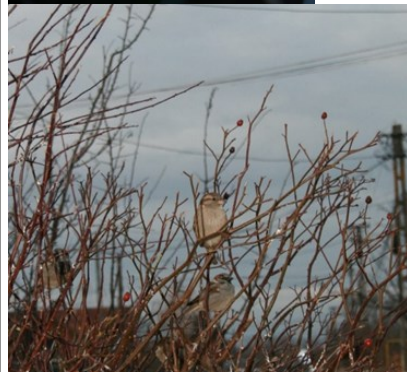
CINSTE CUI TE-A SCRIS

PICĂTURI DE GÂND

56

PETE DE CULOARE

58





Nr.20 Aprilie 2022

ISSN 2285-2808

**PROGRAMUL ERASMUS+ , ACȚIUNEA KA2, PROIECT DE PARTENERIAT
STRATEGIC ÎN DOMENIUL ȘCOLAR, PROIECT DE SCHIMB INTERȘCOLAR
ACTIVITĂȚILE DE ÎNVĂȚARE, PREDARE ȘI FORMARE
DESFĂȘURATE LA INSTITUT LAIA L'ARQUERA
MATARO, SPANIA
10-14 IANUARIE 2022**

**ȘCOLI PARTENERE:**

1. Orion Lyceum, Breda, Olanda- coordonator
2. Colegiul Național „Ion Luca Caragiale”, Moreni, România
3. Incilipinar Sehit Burhan Acar Imam Hatip Ortaokulu, Denizli, Turcia
4. Institut Laia l'Arquera, Mataró, Spania
5. Istituto Tecnico Tecnologico G. Malafarina, Soverato, Italia

OBIECTIVELE PROIECTULUI

1. Să descoperim și să transmitem propria noastră moștenire culturală;
2. Să înțelegem și să experimentăm moștenirea culturală a partenerilor noștri;
3. Să dobândim abilități relevante pentru societatea de azi și de mâine, prin practicarea educației interculturale/intergeneraționale și prin învățarea pe tot parcursul vieții, atât în mod fizic, cât și non-fizic;
4. Să diseminăm rezultatele obținute în cadrul proiectului, la nivel local, regional, național și internațional, astfel încât mai multe persoane să învețe din aceste rezultate.

Echipe de proiect a Colegiului Național „Ion Luca Caragiale” Moreni, formată din elevii:

Cioceanu Maia, Cioroba Adrian, Cismaru Mircea, Paruschi Delia, Rădoi Alexandra, Spiridon Anisia, însoțiți de către profesorii Matei Mirandolina, coordonatorul proiectului și Cismaru Daniela, membru al echipei de proiect, s-a deplasat în Spania, Mataro, în perioada 10-14 ianuarie 2022. Membrii echipei au plecat într-o călătorie culturală mult așteptată și dorită prin prisma setei de cunoaștere, de a descoperi prin învățare și de a întâlni oameni noi și frumoși, dornici să-și împărtășească cunoștințele, identitatea, diversitatea și unicitatea culturală.



1. Călătorii culturale.

Prima expediție culturală a avut loc în Barcelona, capitala Cataluniei, un oraș uimitor la fiecare pas. Deschiderea la litoralul Mării Mediterane, numeroasele plaje sau cale (acele golfulețe adăpostite de stânci spectaculoase), arhitectura demnă de invidiat și multitudinea de atracții culturale au făcut din Capitala Cataluniei una dintre cele mai ample expediții culturale. Aici am descoperit un amalgam de contraste – de la atmosfera medievală a cartierului Gotic la arhitectura avangardistă a lui Gaudi, de la plajele însorite, pline de viață, la liniștea înălțimii muntelui Montserrat. Vă vom prezenta în continuare câteva „amintiri” din proiectul nostru doar pentru a înțelege mai bine faptul că acest proiect a asigurat un bogat bagaj cultural elevilor și profesorilor deopotrivă.

Arcul De Triumf din Barcelona



Localizat între bulevardele Passeig de Lluís Companys și Passeig de St. Joan, chiar la capătul unei promenade ce face legătura spre Parcul Ciutadella, Arcul de Triumf a fost construit după schițele arhitectului Josep Vilaseca I Casanovas ca poartă principală de intrare la prima expoziție internațională a Spaniei – „Expoziția Universală de la Barcelona” din 1888.

Realizat în stil neo – mudejar, din cărămidă roșie, acest monument dedicat industriei, artizanatului și afacerilor, este decorat cu sculpturi în piatră. Astfel, pe friza de pe partea frontală se poate citi inscripția „Barcelona rep les nacions”, care se traduce prin „Barcelona urează bun-venit națiunilor”, lucrare realizată de către Josep Reynes, în timp ce partea opusă a arcadei prezintă o sculptură numită „Recompensa”, ce înfățișează o ceremonie de înmânare a unui premiu, friză creată de către arhitectul Josep Llimona.

În partea superioară a Arcului de Triumf se poate vedea emblema orașului, unde sunt reprezentate toate cele patruzeci și nouă de provincii spaniole. Mai jos de aceasta, monumentul este împodobit cu douăsprezece statui de sex feminin, simbolizând astfel faima. Ansamblul este întregit de alte patru sculpturi feminine, câte două de fiecare parte, operă ce aparține autorilor Manuel Fuxa și Pere Carbonell.

Palatul Muzicii Catalane

Sau „Palau de la Musica Catalana”, este unul dintre cele mai frumoase exemple de modernism din Barcelona, o sală de concerte aflată în cartierul Sfântul Petru. Acest palat e opera arhitectului Luis Domenech I Montaner, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai modernismului catalan, fiind celebru datorită fațadei

sala principale care este decorată cu mozaicuri și cu capiteli în formă de flori.

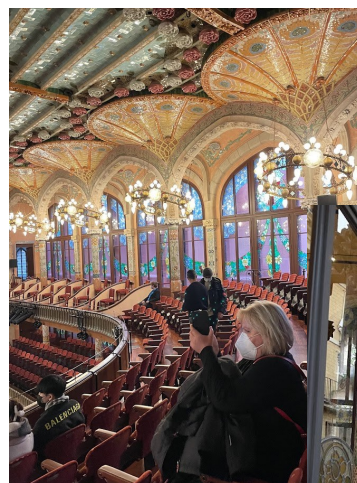
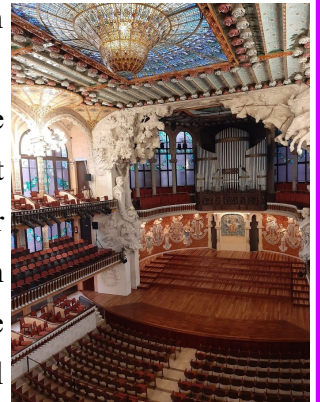


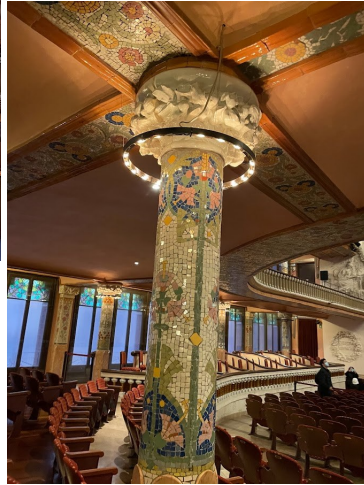
Construcția sa a avut loc între 1905 – 1908. Arhitectul a inovat datorită folosirii unor pereți – perdele și datorită faptului că a făcut apel la o mare varietate de tehnici artistice: sculpturi, mozaicuri, vitralii și feronerie. Edificiul este o comandă făcută de asociația „Orfeo Catalan” care și-a dorit să facă din ea sediul său social. Fațada principală este cea care vă va surprinde prin construcția sa. Aceasta prezintă un amestec de stiluri arhitecturale arabe și spaniole ce face apel la o mare varietate de materiale și de concepte. Aceasta folosește cărămizi roșii, pătrate de faianță, cornișe și capiteli sculptate. Ferestrele sunt decorate cu vitralii colorate.



Odată ce ați intrat în palat, veți admira, veți remarca grandoarea și unicitatea clădirii care se simte din toate unghiurile sale. Sala principală poate primi până la 2.200 de persoane, având o caracteristică unică: este singura sală din Europa

iluminată în totalitate ziua de lumina naturală. Vitraliile sunt încastate în arcade superbe, iar tavanul este decorat cu un vitraliu albastru și auriu care imită cerul și soarele. Decorul arhitectural superb din sală se adaptează perfect funcției sălii de concerte cu diferitele sale sculpturi care reprezintă lumea muzicii.





Sagrada Familia

Proiectul original al bisericii Sagrada Familia a fost făcut de arhitectul Antonio Gaudi. Acesta a lucrat la el peste 40 de ani, ultimii săi 15 ani din viață fiind dedicați în exclusivitate acestuia. Estimările inițiale, bazate pe tehnicile de construcție ale începutului secolului 20, preconizau un termen de câteva sute de ani pentru terminarea construcției.

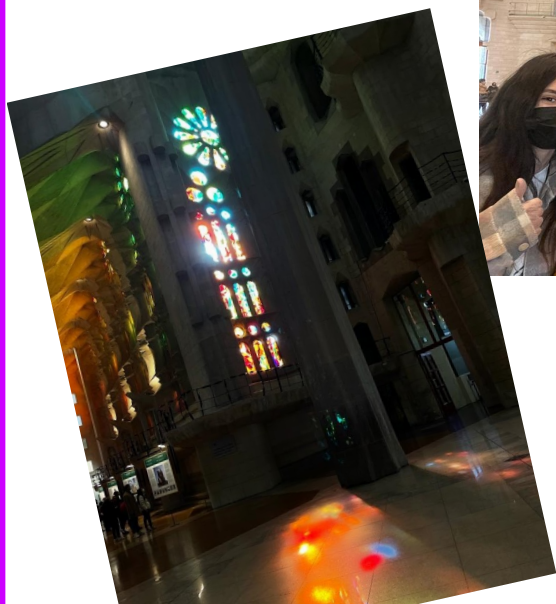
Catedrala Sagrada Familia are 18 turnuri, în ordinea înălțimii reprezentând pe cei 12 apostoli, cei 4 evangheliști, Sfânta Fecioară și, cel mai înalt turn, pe Iisus Hristos. Turnul central al lui Iisus va avea montat pe el o cruce uriașă. Înălțimea totală, de 170 m, este cu un metru mai mică decât a unui deal de lângă Barcelona, deoarece Gaudi considera că lucrarea sa nu trebuie să fie mai mare decât cea a lui Dumnezeu.

Biserica are 3 fațade: a Nașterii (spre est), a Gloriei (spre sud) și a Patimilor (spre vest). Biserica a fost construită exclusiv din donații, de aceea construcția sa s-a întins pe o perioadă îndelungată de timp. Gaudi dorea ca oamenii să fie uimiți de grandioarea bisericii și să fie astfel încurajați să

doneze pentru încheierea construcțiilor.

La începutul construcției, Sagrada Familia era o simplă biserică romano-catolică. Mai târziu ea a fost desemnată drept catedrală. Așa a rămas până în 2010, când Papa Benedict al XVI-lea a declarat-o bazilică. Inițial, se estima un termen de câteva sute de ani pentru a fi finalizată, luându-se în calcul tehnicile de construcție de la acea vreme. În prezent însă, datorită tehnologiei, se estimează că grandioasa catedrală va fi terminată în câțiva ani. Poarta centrală a bisericii este dedicată milei.

Multe dintre fețele personajelor sculptate pe această poartă sunt chiar ale muncitorilor care au lucrat de-a lungul timpului la construcția catedralei. Acesta a fost tributul lui Gaudi față de ei. Pe parcursul primilor ani de construcție ai Sagradei, Gaudi a ridicat și o școală pe care a numit-o Școala Sagrada Familia. Era dedicată copiilor muncitorilor. Aceștia își petreceau zilele muncind la ceea ce trebuia să devină una dintre cele mai frumoase structuri din întreaga Europă. Gaudi a murit la vârsta de 74 de ani (în 1926) în urma unui accident – a fost lovit de un tramvai. Îmbrăcat în haine sărace și fără documente, Gaudi nu a fost recunoscut. A fost luat drept un cerșetor și nu i s-au acordat îngrijiri medicale imediate. A murit la trei zile după accident și a fost înmormântat în cripta basilicii sale. Gaudi a fost întrebat odată de ce depune atâta efort și timp în realizarea unor turlă atât de elaborate din moment ce nimeni nu le va putea admira de sus. Arhitectul a răspuns că „Îngerii le vor vedea.” Acoperișul bisericii are rolul unui far. Pe acesta a fost construit un mozaic în care se oglindește lumina lunii pentru ca marinarii să găsească mai ușor drumul către port.



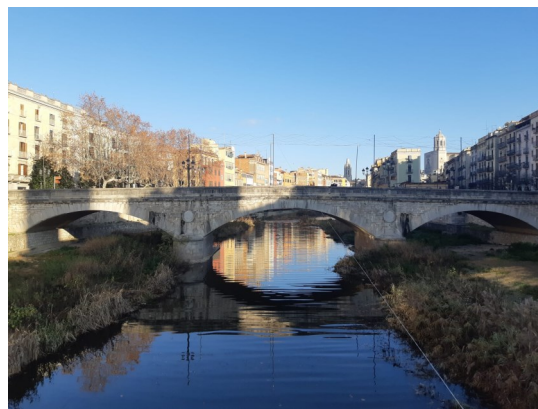
Cea de-a doua expediție culturală a avut loc în Girona, unul dintre cele mai vechi orașe din Spania, cu unul dintre ultimele cartiere evreiești bine conservate. De-a lungul istoriei sale, orașul a trecut prin câteva zeci de asedii, ceea ce explică fortificațiile sale



puternice care încă înconjoară centrul istoric. Este situat în partea de nord-est a țării, pe râul Onyar, care îl împarte în două părți: malul stâng este reprezentat de clădiri moderne, iar în dreapta este centrul istoric medieval.



Girona este o perlă strălucitoare antică a Cataloniei. Acest oraș medieval cu ziduri are o bogată valoare culturală și moștenire istorică de la vechii romani la evrei. Centrul istoric este situat pe malul drept al râului Onyar, cu case colorate învecinate chiar malului.



Sant Feliu este o bazilică impresionantă și prima catedrală din Girona.

Biserica a fost fondată în

secolul al X-lea. Are o navă gotică și o fațadă în stil baroc din secolul al XIII-lea până în secolul al XVIII-lea. Clopotnița înaltă a fost construită între secolele al XIV-lea și al XVI-lea.





Cea de-a treia vizită culturală a avut loc în Mataró, orașul școlii gazdă unde am petrecut momente memorabile, unde am aflat întreaga istorie (extrem de interesantă) a locului, unde s-au legat prietenii, unde am cunoscut comunitatea locală și unde am aflat cu multă plăcere că, deși suntem extrem de diferiți, unici în felul nostru, avem atât de multe lucruri în comun. De exemplu, cuvântul orologiu este întâlnit în toate limbile țărilor partenere. De asemenea limba catalană are foarte multe cuvinte în comun cu limba română.

Cele trei expediții-vizite culturale ce au avut loc în cele trei orașe menționate s-au desfășurat sub

formă de joc, de învățare prin descoperire. Astfel, elevii, divizați în echipe mixte (câte un reprezentant al fiecărei țări partenere în câte o echipă) au participat la o amplă vânătoare de comori culturale.

Iată câteva aspecte pe care le-am aflat despre orașul școlii gazdă:

Orașul a luat naștere ca Iluro roman și este împărțit într-un sector mai vechi, maur, pe o înălțime înconjurat de ziduri și un sector modern.

Prima cale ferată din Spania a fost construită (1848) între Mataró și orașul Barcelona, la 29 mile sud-vest.

Biserica Santa Maria din Mataró are un altar baroc și picturi fine de Antonio Viladomat și Pedro Montana.

Este foarte cunoscut deoarece aici sunt fabricate ciorapi și lenjerie de corp, mașini de tricotat, săpun, hârtie, produse chimice și corpuri pentru autobuze și camioane.

În apropiere se află izvorul mineral cu ape carbogazoase din Argenton.

Mai jos vă prezentăm câteva imagini făcute de echipa noastră în Mataró.





Un aspect extrem de important al acestui proiect a fost reprezentat de aceste comori pe care le-am descoperit și de care ne vom aminti cu multă nostalgie, care au contribuit la formarea și îmbogățirea culturii generale a participanților .

Un alt aspect la fel de important a fost realizat în cadrul școlii gazdă unde au avut loc activități instructiv educative prin elaborarea și prezentarea produselor finale.



2. Produsele finale

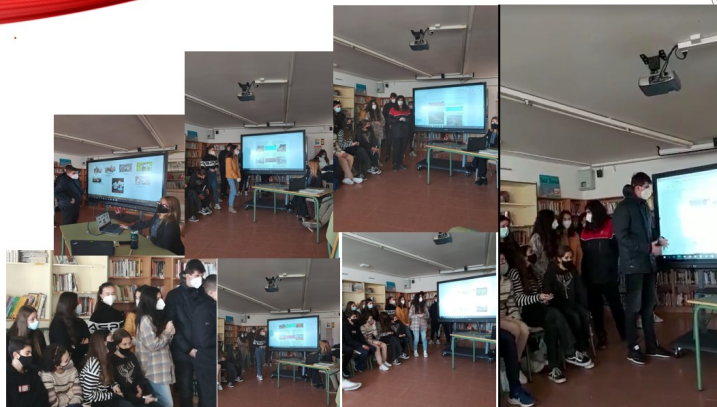
În timpul activităților au fost create prezentări ale materialelor pregătite înainte de reuniunea de proiect, au fost realizate două produse finale, au fost comparate aspectele culturale și au fost evidențiate diferențele, deopotrivă, au fost discutate aspecte legate de unicitatea tradițiilor fiecărei țări partenere, au fost făcute expediții culturale, a fost completat documentul de mobilitate Europass și evaluarea reuniunii de proiect a fost realizată.

Primul produs final se numește „Locurile din Europa - Haideți să le descoperim!”, este un ghid turistic al orașului, regiunii, țării fiecărei școli partenere. Este o broșură creată în Publisher despre locurile de interes, fie că sunt forme de relief, orașe, sate, monumente, clădiri importante.

Prezentarea primului produs final făcută de către echipa Colegiului Național „Ion Luca Caragiale” Moreni.



"CULTURE IS OUR WINGS"



BUCHAREST

Bucharest is the capital of Romania and it lies in its southern part. It was once known as a "Little Paris" due to its Neoclassical buildings and the High Life. It has a population of 2.2 million inhabitants who fully benefit from the opportunities that this bustling city provides. Both Bucharest's inhabitants and its visitors are pleased to see its impressive addresses such as the Arch of Triumph, The House of the Free Press, Cantacuzino Palace, The Royal Palace, The Romanian Atheneum. For those who want to experience a moment of the past, a stroll in Bucharest's Old Historical Center is the answer. Here there are the remains of the Old Princely Court, a district made of twisted cobble streets called Lipscani in which there are antique shops, art galleries and cafes.



Years of communism marked the city's architecture through the blocks of flats which were built then and through the Civic Centre and The Palace of Parliament. There is also a large variety of museums, one can find instructive: National Art Museum, Grigore Antipa Natural History Museum, Art Collection Museum, Bucharest History & Art Museum, Cotroceni Palace & Museum, George Enescu Museum, Museum of the Romanian Peasant, Village Museum. Bucharest is also famous for its entertainment as there are numerous theatres, cinemas, clubs, and restaurants, something to cater for each taste.



THE PALACE OF PARLIAMENT

The Palace of Parliament is located in the centre of, on the right bank of Dâmbovitza River. The construction of the impressive building was started in 1984 at the order of Nicolae Ceaușescu, having the old and picturesque Urziceni neighbourhood destroyed in order to fulfill his big ambitions. The building has almost 1 000 rooms, out of which 440 are offices, over 30 halls and saloons, 4 restaurants, three libraries, two underground parking lots and a concert hall.



You will be impressed by the luxurious interiors with wide marble staircases, rich carved doors, huge chandeliers, carpets and the furniture specially commissioned or by the various monarchs. Besides the Chamber of Deputies and the Senate of Romania, the building also hosts the National Museum of Contemporary Art, halls and saloons, 4 restaurants, three libraries, two underground parking lots and a concert hall.



NATIONAL VILLAGE MUSEUM

Founded in 1936 on the shores of Lake Herăstrău, the Dimitrie Gusti National Village Museum gathers over 300 traditional authentic households specific to the historical regions of Romania: Transylvania, Banat, Oltenia, Wallachia, Dobrogea, Moldavia. You can admire here a wooden church from a village in Maramureș which was built in



1722, or Oltenia's pit-dresses or even the thatched houses specific to the region of Dobrogea, in south-eastern Romania. The museum hosts a lot of cultural events and traditional fairs. Some of the most popular ones are the Craftsmen Fair, the Creative Summer Camp, the Winter Customs Festival or the days dedicated to the various ethnographic areas.



THE ROMANIAN ATHENAUM

The Romanian Atheneum is beyond any doubt one of the symbol monuments of Bucharest, prevailing over George Enescu Square for over 120 years. The architectural style is a combination of neo-classic and eclectic elements while the columns are a reminder of the Greek Ionic temples.



The concert hall is adorned with a fabulous impressive fresco which portrays important episodes from the Romanian history. With a capacity of almost 1 000 people and excellent acoustics, this is the place where the most prodigious events and festivals take place like George Enescu Festival.



THE TRIUMPHAL ARCH

The Triumphal Arch is one of the biggest symbols of Bucharest. Initially built out of wood in 1878 to celebrate the National Independence, the emblematic monument was replaced in 1922 with another one, in the memory of the participation of the Romanian Army at the World War I.



This too suffered some modifications in 1955-1956 when it was remodelled after the Arc de Triomphe from Paris. The Bucharest Triumphal Arch has a height of 27 m and it is built in the classical style having a small museum inside to recall a terrace which can be accessed only on certain occasions.



SCULPTURAL ENSEMBLE OF CONSTANTIN BRÂNCUȘI

A former Roman settlement, the city of Târgu Jiu lies at the foothills of the Carpathian Mountains, on the banks of the river Jiu. Inhabited since Paleolithic times, the region of western Oltenia was of strategic importance to the Romans. The area provided direct access through one of the most spectacular passes in the Carpathians, to present-day Traian's Wall, the heart of the former Dacian Kingdom.



For this reason, he gifted the city of Târgu Jiu (the starting place of his career) with a present of inestimable value – a unique contemporary art sculptural ensemble. The modern art ensemble dedicated to the soldiers who sacrificed their lives during the First World War was done in 1937 and 1938 and is located in the city's Public Garden. The ensemble includes The Silence Table, The Gates of the Dawn and the Gate's Kiss. Next to these, the last and the most important part of the ensemble is represented by the Endless Column considered Brâncuși's "spiritual will".

Constantin Brâncuși, one of the most influential modern sculptors of the 20th century, was born near Târgu Jiu, in Holbâni. Although he lived and worked for most of his life in Paris, his legacy is preserved in Romania, in the city of Târgu Jiu. Constantin Brâncuși is not only a genius, one of the greatest ambassadors of the Romanian culture in the world. Even though he had success in France and the USA, Brâncuși never forgot his origins and places which inspired him as a sculptor, photographer and painter.

The significance of the works is closely connected with the moments which take place before going into battle, the moment with one's thoughts, the fireworks and the ultimate sacrifice. Take a walk along the Heroes Way, and absorb the energy of the impressive works of Brâncuși's Genius.

Al doilea produs final este un album foto denumit „Descoperirea patrimoniului nostru național” care va conține aspecte culturale din fiecare țară. Au urmat prezentările pregătite de fiecare echipă, despre patrimoniul național al fiecărei țări, prin care au fost evidențiate elementele unice, specifice fiecărei țări partenere. Astfel, au fost identificate de către participanți locuri, tradiții, mâncăruri noi sau mai puțin noi pe care fie le cunoșteau sau de care au auzit sau pe care le vor cunoaște. Pe lângă aspectele lingvistice menționate mai sus (identificarea similitudinilor dintre limba română și catalană), am descoperit cu multă plăcere asemănări în arta culinară și tradiții.

Lucrul în echipă. comunicarea eficientă și fluentă în limba engleză, descoperirea prin joc, învățarea prin descoperire, similitudini și diferențieri, toate acestea împreună sunt ingredientele unei rețete de învățare, socializare, formare a unor tineri de succes, viitorii cetățeni europeni pregătiți pentru cerințele secolului XXI ale pieței muncii.



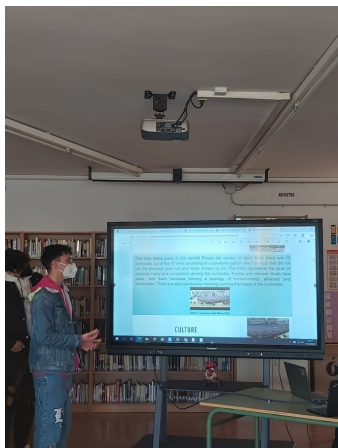
Vom continua prezentarea activității de vlogging despre locurile de interes din fiecare țară de origine și despre acelea pe care le vedem în timpul activităților proiectului.



Dacă ne-a plăcut sau nu, vă lăsăm pe dumneavoastră să decideți după citirea acestui articol pe de o parte, iar pe de altă parte, vă invităm să accesați link-urile de mai jos, create de elevii participanți la cea de-a treia reuniune de proiect „Culture Is Our Wings”:

<https://youtu.be/1RMv6TuAnfs>

<https://youtu.be/PUgAQ9cRjb8>



<https://youtu.be/Frq31fmXaC8>

<https://youtu.be/rEHRcGWzrm4>

<https://youtu.be/jGVtMEDd-Ao>

<https://youtu.be/F-DQkQG6Atw>

<https://youtu.be/8fjuFiGIAE0>

<https://youtu.be/XNgHIWXFLgU>

<https://youtu.be/5tlguJZhrZA>

https://youtu.be/RN_Hs9Y-P9w



„Material realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene. Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care conținutul informației va fi folosit.”

Material realizat de
 prof. Mirandolina Matei- coordonator echipa de
 proiect 2020-1-PL01-KA229-081615_4
 prof. Daniela Cismaru-membru al echipei.



PROGRAMUL ERASMUS+ , ACTIUNEA KA2, PROIECT DE PARTENERIAT STRATEGIC ÎN DOMENIUL ȘCOLAR, PROIECT DE SCHIMB INTERȘCOLAR

**ACTIVITĂȚILE DE ÎNVĂȚARE, PREDARE ȘI FORMARE ORGANIZATE LA ȘCOALA PARTENERĂ INCILIPINAR SEHIT BURHAN ACAR IMAM HATIP ORTAOKULU, DIN DENIZLI, TURCIA
06-12 MARTIE 2022**

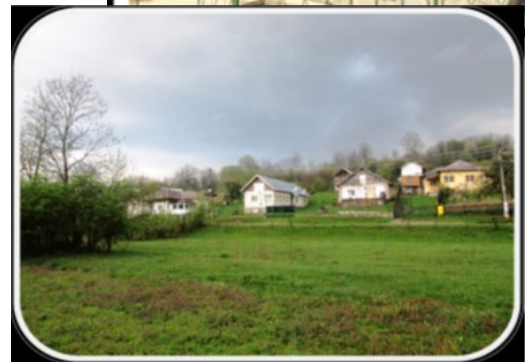
ECHIPA DE PROIECT A ȘCOLII NOASTRE:

- ◆ Matei Mirandolina - profesor coordonator, responsabil cu implementarea proiectului
- ◆ Marinescu Alexandra Gabriela - profesor, membru al echipei de proiect
- ◆ Elevii: Aldea Ioana Daria, Bercea Natalia Elena, Dulea Maria Alexandra, Druhuș Andreea Daria, Gavrilă Elena Ruxandra, Penciulescu Andrei Alexandru, Rotaru Bianca Irina

PRODUSELE FINALE PE CARE LE-AM REALIZAT ÎN TIMPUL ACESTEI REUNIUNI DE PROIECT:

1. Satul în regiunea mea

- ◆ Broșură despre evoluția satelor din regiunea noastră
- ◆ O colecție de filme documentare despre satul de astăzi și valorile umane care au fost învățate de-a lungul anilor



2.

„Tradițiile sunt încă vii- meșteșuguri și tradiții în viața de zi-cu-zi și la sărbători”

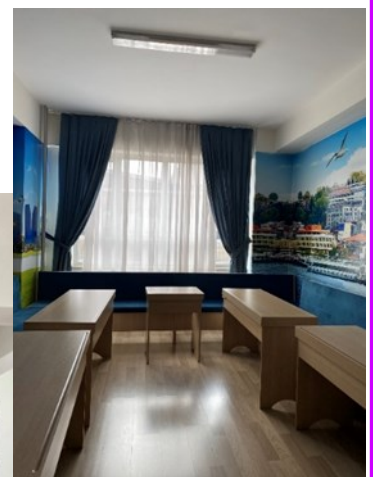
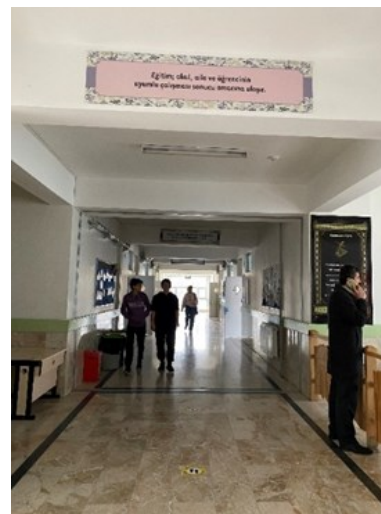
- ◆ Prezentare PowerPoint despre meșteșuguri și tradiții
- ◆ O colecție de videoclipuri care descriu tradițiile
- ◆ Prezentare de către fiecare echipă a unui cântec, joc, meșteșug tradițional



ÎNTÂLNIREA CU GAZDELE

SĂ NE CUNOAȘTEM GAZDELE !

- ◆ Vizitarea școlii
- ◆ Prezentarea locurilor unde se vorbește limba turcă în lume



Imagini din școală/
Biblioteca



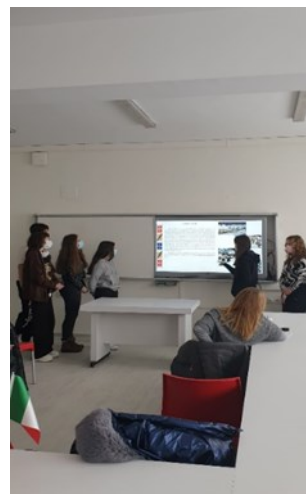
Sala de conferințe/ Sala de religie

Dobândirea de cunoștințe sporite despre școala gazdă și sistemul educațional din Turcia



REALIZAREA SI PREZENTAREA PRODUSELOR FINALE- PARTEA I

- ◆ Realizarea de prezentări despre viața satului din trecut până în prezent
- ◆ Videoclipuri, filme documentare despre viața din satul de astăzi





VIAȚA SATULUI ȘI A REGIUNII, DIN TRECUT PÂNĂ ÎN PREZENT- BULDAN

Vizită de documentare având ca obiectiv cunoașterea meșteșugului tradițional din zona Denizli- țesutul

VIAȚA SATULUI ȘI A REGIUNII DIN TRECUT PÂNĂ ÎN PREZENT- BULDAN

Participanții au observat pe parcursul vizitei de documentare evoluția satelor și regiunii respective.





REALIZAREA ȘI PREZENTAREA PRODUSELOR FINALE- PARTEA a II-a

Din nou la școală, pentru prezentări ale produsului final : „Tradițiile sunt încă vii- meșteșuguri și tradiții în viața de zi-cu-zi și la sărbători”



Echipa școlii noastre în timpul prezentării produsului final despre tradiții



CĂLĂTORIND PRIN SECOLE. VÂNĂTOARE DE COMORI CULTURALE ÎN DENIZLI

Participanții au dobândit cunoștințe despre cultura și istoria provinciei Denizli printr-o vânătoare de comori culturale.



SĂ ÎNVĂȚĂM PICTURA EBRU!

Pictura EBRU este un gen de artă foarte popular în Turcia. Picturile Ebru sunt realizate folosind coloranți, apă și un set de instrumente unice. Ca și tipărirea, operele de artă Ebru sunt create prin transferul de modele și motive pe foi de hârtie, țesături și alte pânze.

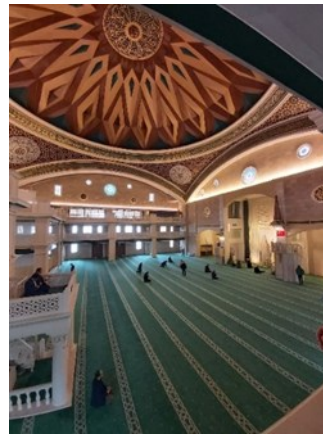


VÂNĂTOARE DE COMORI CULTURALE ÎN DENIZLI – EPISODUL 1 Ataturk S Mansion-Museum





Moschee



Centrul de produse textile



Statuia Cocosului



Muzeul Păpușilor de Cârpă



PRÂNZ TRADIȚIONAL TURCESC

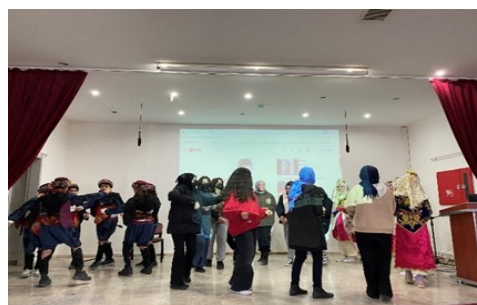
La școală, gazdele au organizat o demonstrație a felurilor tradiționale de mâncare turcești.



TRADIȚIILE SUNT ÎNCĂ VII

Expoziție de meșteșuguri tradiționale turcești în sala de conferințe .

Prezentări de cântece tradiționale din partea fiecărei echipe.





JOC TRADIȚIONAL TURCESC

- ◆ Gazdele ne-au explicat regulile unui joc tradițional, încă jucat la festivalurile din Turcia
- ◆ Participanții au fost grupați în echipe mixte și au fost invitați să joace



VÂNĂTOARE DE COMORI CULTURALE ÎN DENIZLI – EPISODUL 2

Cunoașterea unicității locurilor antice și naturale din Denizli.

Mărturiile trecutului din Laodikia și Hierapolis sunt încă prezente, așteptând să le descoperim grandoarea.



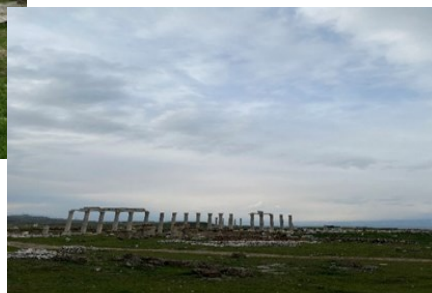
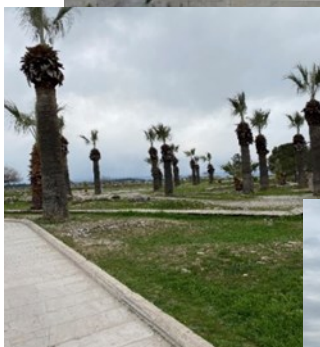
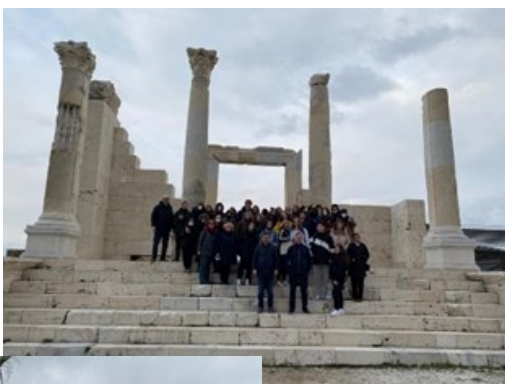
JOC TRADIȚIONAL TURCESC- PENTRU PROFESORI

Un joc al cooperării, negocierii, încrederii și echilibrului.





Orașul antic Hierapolis



Pamukkale, o minune a naturii reliefată prin travertinele de carbonat de calciu.

Terasele Pamukkale (în traducere Castelul de bumbac) se află în provincia Denizli din sud-estul Turciei.

Pe marginile teraselor de calcar curge un pârâiaș cu apă caldă, iar pe terase sunt mari acumulări de apă, formate din scurgerea pârâiașului pe ele.

Terasele naturale de la Pamukkale au fost înscrise în anul 1998 pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO.



LAODIKEIA este situată pe partea de sud a râului Lycus, la 6 km nord de Denizli. Orașul a fost fondat de Antioho al II-lea în 263-261 Î. Hr. și acesta a numit orașul Laodikeia, în cinsta soției sale.



„Material realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene. Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care conținutul informației va fi folosit.”

Material realizat de

Prof. Mirandolina Matei- coordonator echipa de proiect 2019-1-NL01-KA229-060531_4

Prof. Alexandra Gabriela Marinescu- membru echipa de proiect

ÎNMÂNAREA CERTIFICATELOR DE PARTICIPARE!



Echipa Colegiului Național „Ion Luca Caragiale”



**Buletin informativ al activităților de învățare, predare și formare
organizate la școala parteneră Istituto di Istruzione Superiore M. Raeli**

Noto, Noto, Sicilia, Italia, 20-26.03.2022

**Programul Erasmus + Actiunea KA2 – parteneriate strategice în domeniul
școlar – proiecte de schimb interșcolar**

ȘCOLI PARTENERE:

1. Zespol Szkol Technicznych Mechanik, Jelenia Góra, Polonia- coordonator
2. Colegiul National "Ion Luca Caragiale", Moreni, România
3. T.C. Kdz.eregli Kaymakligi Ibrahim-Suheyla Izmirli Fen Lisesi, Zonguldak, Turcia
4. Istituto di Istruzione Superiore M. Raeli Noto, Noto, Italia
5. Agrupamento de Escolas de Rio Tinto, Rio Tinto, Portugalia
6. Sredno opshtinsko uchilishte Gjorche Petrov, Prilep, Republica Macedonia de Nord

În săptămâna 21-25 martie 2022, în orașul Noto din Sicilia a avut loc cea de-a doua mobilitate a proiectului ERASMUS – “Unification in Diversity”, la care colegiul nostru a fost reprezentat de o echipă formată din elevii: Condrea Darius Teodor, Florea Cosmin Andrei, Moraru Albert Gabriel, Tocan Andrei Antonio și doamnele profesoare Mirandolina Matei-coordonator și Constanța Diaconu.

După emoțiile primului zbor (pentru unul dintre elevi), au urmat emoțiile călătoriei de la Catania, unde am aterizat, până la Noto, orașul unde urma să ajungem și să desfășurăm activități în următoarele câteva zile.

În aeroport, în drum spre Italia

OBIECTIVELE PROIECTULUI

1. Să explorăm moștenirea culturală a fiecărei țări partener pentru a oferi abilitățile și competențele cheie care sunt de cea mai mare importanță în zilele noastre;
2. Să punem în practică noi abordări metodologice care permit dobândirea și dezvoltarea competențelor cheie într-un mod holistic și multidiscplinar;
3. Să diseminăm proiectul și rezultatele obținute în cadrul acestuia, la nivel local, regional, național și internațional.



Prima seară în Noto



În timpul activităților am făcut prezentări ale materialelor pregătite înainte de reuniunea de proiect, am creat două produse finale, am comparat aspectele de cultură și civilizație, am mers în vizite culturale pentru descoperirea moștenirii culturale, am completat documentul de mobilitate Europass și am făcut evaluarea reuniunii de proiect.

Primul produs final realizat, „Meșteșugul în țările noastre”, este o colecție video cu explicații despre diferitele meșteșuguri din fiecare țară. În echipe mixte, am organizat o discuție de grup despre modul în care aceste meșteșuguri pot fi sustenabile. Al doilea produs, „Abilitățile prezentului – Muzeul virtual internațional al

proiectului pentru moștenirea culturală”, este alcătuit din două părți: un website și un videoclip de prezentare. Elevii români au proiectat website-ul care reprezintă „Muzeul virtual românesc” și au realizat videoclipul de prezentare a muzeului. Site-ul conține ca meniuri produsele finale pe care le-am făcut pentru primele două reuniuni de proiect și va fi actualizat constant.

Elevii au lucrat în echipe mixte în care și-au împărtășit ideile despre webdesign. Accentul s-a pus pe noile tehnologii și software-uri care ne pot ajuta atunci când învățăm, și în același timp, pe faptul că se poate învăța prin descoperirea patrimoniului cultural.

Primul aspect al acestei deplasări și cel mai important, de altfel, este cel al realizării produselor finale, în definitiv – unul din scopurile mobilității. Elevii colegiului s-au integrat foarte bine în grupul mare al adolescenților din cele șase țări implicate în proiect: Italia, Macedonia de Nord, Polonia, Portugalia, România și Turcia. Odată făcute prezentările inițiale, gheața a fost spartă și un privitor obiectiv nu și-ar fi putut da seama că toți acei elevi care vorbeau și lucrau împreună nu erau de aceeași naționalitate.



După o introducere făcută de fiecare echipă în parte, am fost conduși în cele două clădiri ale instituției de învățământ și ni s-a prezentat profilul claselor și câteva informații despre profesorii și elevii de acolo.

Imagini din școala gazdă



Au urmat prezentările pregătite de fiecare echipă, despre meșteșugurile caracteristice fiecărei țări care să arate mentalitatea specifică fiecărui popor, dar și să ne ajute să identificăm unele elemente comune. În felul acesta, atât elevii, cât și profesorii au aflat informații despre îndeletniciri specifice fiecărei țări, identificând asemănări care apropie țările sau diferențe care le individualizează.

Prezentarea meșteșugurilor românești



După-amiaza, echipa gazdă ne-a condus pe drumuri încărcate de istorie, în Noto.



Imagini din Noto



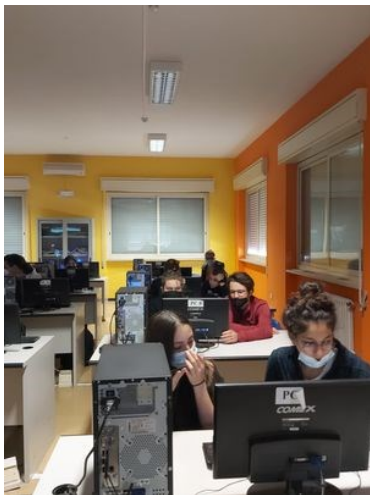
Descrierea website-ului creat de elevii echipei noastre, reprezentând „Muzeul virtual românesc” și vizionarea filmulețului de prezentare a muzeului.

Link site: <http://theromanianvirtualmuseum.com/>

Link filmuleț de prezentare a muzeului virtual realizat de echipa noastră: <https://youtu.be/pldmDX3Ll8s>



Workshop pentru a proiecta în Autocad



Colaborând pentru crearea câmpurilor website-ului reprezentând „Muzeul virtual internațional al proiectului pentru moștenirea culturală”



Pe parcursul celor două excursii organizate pentru descoperirea moștenirii culturale, la Caltagirone și la Siracusa, echipa de proiect a avut șansa de a cunoaște și a vizita două orașe cu rezonanță istorică, renumite pentru obiectivele turistice pe care le-am putut admira. În Caltagirone, am urcat cele 143 de trepte ale scării “Santa Maria del Monte”, am putut să vedem fiecare aspect al unui atelier de ceramică, dar am făcut și turul orașului cu un trenuleț pitoresc. La Siracusa, am vizitat Marea Catedrală, Muzeul Papirusului, dar și insula Ortigia.

Imagini din Caltagirone.



Atelier de ceramică în Caltagirone



Descoperirea moștenirii culturale în Siracusa

Muzeul Papyrusului- Atelier de realizare a papyrusului



Al doilea aspect important al acestei întâlniri și al întregului proiect este utilizarea limbii engleze de către toți participanții, elevi sau adulți, pe toată perioada mobilității, la școală, în timpul activităților, dar și în interacțiunea cu ceilalți locuitori. Pentru o săptămână, limba engleză a devenit un instrument și o cale, dar și un scop în sine. A te exprima exclusiv într-o limbă străină este o șansă cu care nu ne întâlnim în fiecare zi. Capacitatea elevilor de a-și organiza gândurile, dar și toate cunoștințele lor în această limbă de circulație internațională au fost antrenate pentru o mai bună înțelegere și comunicare.



Imagini din Siracusa

Ultimul aspect, dar nu cel din urmă, este reprezentat de câștigul socio-cultural. A te regăsi într-o altă țară, fie chiar și pentru o perioadă scurtă, cu scopul clar de a interacționa pentru a contribui la realizarea unor produse finale este o încercare la care oricine ar trebui să se supună. Este un test al cunoștințelor de tot felul, este o modalitate de a-i descoperi pe ceilalți de lângă noi, dar și o cale de a ne cunoaște pe noi înșine în situații mai puțin obișnuite.



CertIFICATELE DE PARTICIPARE LA CEA DE-A DOUA REUNIUNE DE PROIECT



Credem că suntem în asentimentul întregii echipe când afirmăm că această întâlnire nu a fost o simplă mobilitate, ci o experiență de viață din care nu am avut decât de învățat.

„Material realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene. Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care conținutul informației va fi folosit.”

Material realizat de
 prof. Mirandolina Matei - coordonator echipa de proiect 2020-1-PL01-KA229-081615_4
 prof. Constanța Diaconu - membru echipa de proiect

Anul 2021 a fost un alt an pandemic, dar anul în care am riscat și am câștigat. Virusul și restricțiile nu au reușit să mă mai țină „prizonier” în România, astfel că am „sărit gardul” la sud de Dunăre, vizitând patru state balcanice (**Bulgaria-Grecia-Kosovo-Macedonia de Nord**) în trei circuite turistice diferite.

Nu știu ce mă atrage la această zonă a Peninsulei Balcanice, că nu pot să descriu în cuvinte, dar de fiecare dată când ajung în regiune mă simt ca la mine acasă.

1. Paște și 1 Mai la Marea Neagră, în Bulgaria. Pe 30 aprilie 2021, am plecat la drum spre Bulgaria, cu un microbuz în care eram 13 persoane. Am trecut granița pe la Vama Veche și am mers spre sud până la Albena, unde cinci dintre turiști au rămas în superba stațiune bulgară pentru a-și petrece sejurul de patru zile. Noi, ceilalți opt turiști, ne-am continuat drumul până în **orașul Balcic**, cel care ne-a fost gazdă bună pe tot parcursul circuitului. Am fost cazați la hotelul „Naslada” (de 3 stele) fiind primii turiști (și singurii) care am redeschis, cu bucurie, sezonul turistic la acest hotel care, în românește, chiar "Bucuria" înseamnă. În prima zi, timp a mai rămas doar pentru o scurtă plimbare prin oraș, una de acomodare cu acesta, și de o cină consistentă la restaurantul din hotel.

A doua zi, pe 1 Mai, am făcut o frumoasă excursie în **orașul Nessebar**, un oraș superb de la Marea Neagră, al cărui centru istoric merită vizitat. De altfel, „Orașul „Vechi” este în patrimoniul mondial UNESCO încă din anul 1983 și conține numeroase ruine ale anticului oraș Mesembria,

biserici din secolele X-XI, dar și din perioada medievală, precum și zeci de case din perioada renașterii, care dau orașului din prezent un farmec aparte. La întoarcerea spre Balcic, am mai făcut un popas în **centrul orașului Varna**, cel mai mare oraș bulgăresc de la Marea Neagră.

Pe 2 mai, în sfânta zi de Paști, ne-am deplasat la **Capul Caliacra**, o prelungire în Marea Neagră a uscatului continental, care cuprinde stânci calcaroase abrupte, ruine antice și medievale, dar și o rezervație naturală. Spre prânz, ne-am întors în Balcic pentru masa festivă. După aceasta, am vizitat Balcicul pe îndelete, atât în partea lui centrală, cât și în zona litorală. Mi s-a părut un oraș prăfuit, degradat, care arăta cât de cât bine în centru (în preajma Primăriei), dar arăta perfect în apropierea mării, în zona plajelor și hotelurilor. De menționat că Balcic a aparținut României în perioada 1913-1940, în prezent fiind un oraș cu circa 15 000 de locuitori, mulți dintre ei fiind vorbitori de limbă română.

În ziua de 3 mai, ultima a circuitului, am vizitat la Balcic **Domeniul Reginei Maria a României** (Castelul, Grădina Botanică, Vila "Săgeata albastră", Capela ortodoxă etc.) și, în drumul către casă, am făcut un scurt popas în **stațiunea Albena**, pentru a-i lua cu noi pe cei 5 turiști lăsați aici în prima zi.



Primăria orașului Balcic.



În Balçic, la Castelul Reginei Maria a României

2. Prin vechea Elada – un minitur al Greciei în 5 zile. Înainte de a intra pe teritoriul Greciei, pe la punctul de frontieră Promachonas, pe 21 iunie 2021 am traversat Bulgaria făcând un scurt popas în **orașul Veliko Târnovo** – un frumos oraș medieval, cu care m-am reîntâlnit după 6 ani.

În prima zi a circuitului prin Grecia, am vizitat **orașul Serres**, cel care m-a găzduit în prima noapte de pe pământ elen. Orașul are o populație de 56 000 locuitori și se află în nordul Greciei, în provincia Macedonia Centrală. După aceea, ne-am îndreptat spre **orașul Ouranopoli**, situat la Marea Egee, în Peninsula Halkidiki. Din portul acestui oraș, am plecat într-o croazieră pe lângă **Sfântul Munte Athos**, pentru a vedea, de pe vapoaraș, câteva dintre mănăstirile aflate în cel mai important centru al ortodoxiei din Grecia. Apoi, am vizitat **orașul Salonic** (800 000 locuitori), al doilea ca mărime din

Grecia. Am intrat în *Biserica ortodoxă Sf. Dumitru* (unde se află moaștele Sfântului Dimitrie Izvorătorul de Mir) și am urcat în *Turnul Alb* (la 34 metri înălțime) de unde am văzut o frumoasă panoramă asupra orașului, dar și asupra Mării Egee.

În a doua zi de circuit grecesc, am ajuns la **Complexul mănăstiresc ortodox Meteora**, unde am vizitat două dintre cele șase mănăstiri de acolo: *Mănăstirea Sf. Ștefan* (cea mai accesibilă din complex) și *Mănăstirea Marele Meteor* (cea mai mare și cea mai veche, fiind construită la mijlocul sec. XIV). Mănăstirile sunt construite la înălțime, pe formațiunile stâncoase abrupte care alcătuiesc Meteora. În aceeași zi, după un consistent prânz luat în *orașul Kalambaka* (aflat la poalele stâncilor Meteorei), am poposit și la **Monumentul de la Termopile**. Este închinat celor 300 de spartani conduși de regele Leonidas, care, în anul 480 î.Hr., s-au jertfit în bătălia cu perșii conduși de regele Xerxes.

În a treia zi, am făcut o incursiune în **Peninsula Peloponez**, partea sudică a Greciei continentale, vizitând *Canalul Corint* (care leagă Marea Egee de Marea Ionică), *Teatrul Antic de la Epidaur* (construit în anul 340 î.Hr.) și centrul de ceramică de lângă complexul arheologic, *Cetatea antică de la Micene* (construită în jurul anului 1500 î.Hr.) și *orașul Nafplio* de la Marea Egee (fostă capitală a Greciei în perioada 1829-1834).

A patra zi a început cu vizitarea **orașului Atena** – capitala și cel mai mare oraș al Greciei. Am vizitat *Stadionul Olimpic*, *Piața Syntagma* (unde se află clădirea Parlamentului Greciei) și *Ansamblul istoric de pe dealul Acropole* care cuprinde ruinele orașului antic Atena (Parthenon - un templu construit în perioada

antică în cinstea Atenei - zeița înțelepciunii la vechii greci; Erechteion - un alt templu antic grecesc; Teatrul lui Dionysos - cel mai vechi teatru antic din lume; Templul Nike - construit în sec. V î.Hr. pentru a omagia victoria grecilor împotriva perșilor). Tot în ziua a patra, am făcut o excursie la **Capul Sounion**, în sudul provinciei Attica (unde am văzut un apus de soare magnific, lângă ruinele *Templului închinat lui Poseidon* – zeul grec al mării), nu înainte de a face un popas de două ore în **stațiunea Palea Fokea** (două ore de mare...două ore de soare...pe plaja din stațiunea aflată la Marea Egee).

Ultima zi pe pământul vechii Elade a început cu o plimbare de dimineață prin centrul **orașului Katerini** (56 000 locuitori, reședința Prefecturii Pieria...unde am fost cazat în ultima noapte de circuit), a continuat cu o deplasare până la poalele **Muntelui Parnas** (unde am vizitat *Complexul arheologic de la Delphi*) și s-a încheiat cu vizitarea **Mănăstirii ortodoxe Sfânta Paraschevi** din Valea Tembei (un lăcaș mic, săpat în stâncă, care găzduiește moaștele Sfintei Mucenițe Paraschevi – considerată protectoarea nevăzătorilor).

La întoarcerea din Grecia, am traversat din nou Bulgaria poposind, pentru câteva ore, în capitala acesteia, **orașul Sofia**.

Orașul Atena - vedere de pe dealul Acropole.



Mănăstirea Sfântul Ștefan, cea mai accesibilă din complexul Meteora.



La Canalul Corint, care leagă Marea Egee de Marea Ionică.



Orașul Salonic - vedere din Turnul Alb

3. Cinci zile în Bulgaria, Kosovo și Macedonia de Nord. Dacă precedentul circuit a fost încheiat cu o vizită în capitala Bulgariei, acesta începe exact invers. Este 18 august 2021 și călătoria noastră cu autocarul (suntem 30 de turiști), începe din București la ora 6.30 dimineața. Traversăm Bulgaria și ajungem în capitala acesteia, **Sofia**, adesea ignorată de călători, care fie se grăbesc spre țărnițele albastre ale mărilor din Grecia, fie au impresia că aici nu prea se întâmplă mare lucru și nici nu ar fi prea multe de vizitat. Mare greșeală, pentru că Sofia este un oraș vibrant cu istorie bogată, cu o puzderie de clădiri istorice, lăcașuri de cult spectaculoase, muzee interesante, străzi cu magazine și cafenele îmbietoare, parcuri superbe și câte și mai câte. Fiind a treia oară în Sofia, mi-a fost foarte ușor să mă desprind de grup și să o iau la pas prin partea sa centrală, de la *Catedrala ortodoxă Alexandr Nevski* și până dincolo de clădirile *Guvernului* și *Președinției* statului. Am intrat și în bisericile *Sf. Sofia* și *Sf. Gheorghe (Rotonda)*, dar și în impunătoarea *Catedrală Sveta Nedelya (Sfânta Duminică)* și am trecut pe lângă *ruinele romane* (Sofia fiind cunoscută încă de pe vremea împăratului Traian, sub numele de „Ulpia Serdica”). La întoarcerea spre autocar, am asistat și la ritualul schimbării gărzii în fața palatului prezidențial, acolo unde era o armată de jurnaliști tv. care-l așteptau pe președintele Bulgariei să iasă și să le dea o declarație. După plecarea din capitala Bulgariei, ne-am continuat drumul spre o altă capitală de stat balcanic, **orașul Skopje**, capitala Macedoniei de Nord, în care am ajuns pe la ora 17.00. Ne-am cazat la un hotel de 4 stele, aflat în centrul vechi, în zona

Vechiului Bazar. Aici am stat în toate cele patru nopți ale circuitului, într-o atmosferă călduroasă, primitoare, și de aici am plecat, în fiecare zi, spre obiectivele propuse spre a fi vizitate în cele cinci zile de circuit.

A doua zi, după micul dejun, am luat-o la pas prin capitala nord-macedoneană. Pentru mine era a doua oară când vizitam orașul și, ca și la Sofia, îmi era foarte ușor să mă orientez în teren. Nu degeaba unii dintre colegii de călătorie îmi spuneau „GPS”, deoarece îi ajutam să nu se rătăcească în oraș explicându-le cum și pe unde pot ajunge în diverse locuri sau cum și pe unde se pot întoarce la autocar sau la hotel, în caz că se pierd de grup. Skopje este un oraș foarte frumos și animat, cu multe clădiri noi, cu multe poduri peste Vardar (râul care traversează orașul prin centrul său), cu multe statui ale diverselor personalități istorice (aici, mulți sunt de părere că s-a cam exagerat cu numărul lor foarte mare), cu autobuze roșii londoneze, cu o forfotă de oameni atât ziua, cât și seara până noaptea târziu. În Skopje sunt și multe moschei, atât din considerente istorice (Macedonia de Nord a fost sute de ani parte a Imperiului Otoman), cât și actuale (în Skopje există o importantă comunitate albaneză de religie musulmană). Am intrat și eu în *Moscheea Mustafa Pașa*, aflată nu departe de *Cetatea medievală* a orașului. De la cetate se vede o superbă panoramă urbană (inclusiv *Stadionul Național "Toše Proeski"*), dar și Muntele Vodno (la poalele căruia se află orașul Skopje) cu a sa *Cruce a Mileniului*, amplasată pe vârful acestuia, la 1066 metri altitudine. Această cruce, înaltă de 66 metri, a fost construită în anul 2002, pentru a comemora 2000 de ani de creștinism în Macedonia și în lume. În Skopje, am mai vizitat și *Casa Memorială a Maicii Tereza*, o călugăriță

catolică de origine albaneză, care a fondat ordinul „Misionarii Carității” (pentru a îngriji săracii, bolnavii, orfanii și muribunzii) și care a primit Premiul Nobel pentru Pace în anul 1979. Tot în a doua zi de circuit, după masa de prânz, am pornit într-o excursie nu departe de Skopje. Am poposit, mai întâi, în **satul Gorno Nerezi**, unde principala atracție turistică este *Mănăstirea ortodoxă Sf. Pantelimon*, construită în anul 1164. Apoi, ne-am îndreptat spre **Canionul Matka**, un defileu săpat de râul Treska în rocile din Munții Macedoniei de Nord. Pe acest râu, au fost amenajate un lac de acumulare și o hidrocentrală. Pe lac am făcut și o plimbare cu șalupa, iar peisajul de acolo se aseamănă izbitor de mult cu zona Cazanelor Dunării de la granița României cu Serbia.

În a treia zi, ne-am îmbarcat din nou în autocar și am pornit la drum prin Macedonia de Nord. Am traversat, mai întâi, **Parcul Național Mavrovo** (unde am vizitat și *Biserica ortodoxă Sf. Ioan Botezătorul*) și, după un traseu străbătut prin frumoase zone montane, am ajuns, la prânz, în **orașul Ohrid**, un frumos oraș situat în sud-vestul Macedoniei de Nord, pe malul lacului cu același nume, nu departe de granița cu Albania. *Cetatea*, orașul văzut din cetate, *teatrul antic grecesc*, bazarul și orașul vechi, *Biserica Sf. Sofia*, *statuia Sf. Clement de Ohrid*, *lacul Ohrid*, hotelurile de pe malul lacului, dar și blocuri moderne, toate acestea le-am văzut în acest oraș superb, care nu are mai mult de 56 000 de locuitori. Tot aici, am făcut și o croazieră de 30 de minute pe lac.

21 august 2021. Kosovo - punctul de frontieră, intrarea dinspre Macedonia de Nord. Emoții mari. 19 turiști români, printre care eram și eu, așteaptă cuminți și curioși în autocar controlul de la graniță. Nu știm cum vor reacționa polițiștii de frontieră kosovari când vor vedea numărul de România, având în vedere că țara noastră nu a recunoscut Kosovo ca stat și îl consideră încă un teritoriu al Serbiei. În autocar urcă un polițist de frontieră cu zâmbetul pe buze, care ne salută în română... "Bună ziua!". Noi i-am răspuns la salut, bucuroși de atitudinea respectuoasă a polițistului și de faptul că primele lui cuvinte au fost în limba română. Apoi, tot în română: "Veniți pentru prima oară în Kosovo?". Wow!!! Omul deja trece la alt nivel! Noi, mirați la maxim, îi răspundem că da. "O să am nevoie de la dumneavoastră doar de actul de identitate...de buletin..." Iarăși, WOW!!!...că nenea vorbește în continuare românește și că noi eram pregătiți cu pașapoartele și cu dovezile de vaccinare Covid-19, conform condițiilor de intrare în Kosovo afișate pe site-ul Ministerului Afacerilor Externe din România. Aaa, îmi spun eu în gând, ne face acte de tranzit și ne lasă să stăm la ei 5 ore. Dar tot era nevoie de pașaport. Nu...nu a fost așa! Ne-a verificat buletinele, le-a scanat în sistem, ni le-a dat înapoi și...ne-a urât drum bun spunându-ne că putem sta în Kosovo toată ziua, până la ora 24.00. Așa primire și așa control la granița unui stat care nu este membru UE și, mai ales, la granița unui stat nerecunoscut de România...nu am mai văzut! Mai lipsea să ne primească cu pâine și sare și să încingem și-o horă a prieteniei româno-kosovare în punctul de frontieră. Respect, Kosovo! Pe mine m-ai cucerit! Iată ce am vizitat în această a patra zi de circuit, numită de mine „**O zi în Kosovo**”. Am vizitat, la început, *Mănăstirea ortodoxă sârbă Gračanica* (se citește Graceanița), situată în centrul

statului Kosovo, la 5 km sud-est de capitala Prishtina, în orașelul Gračanica cu populație predominant sârbă, mănăstirea fiind inclusă în patrimoniul mondial UNESCO. Am vizitat, apoi, *orașul Prishtina* (200 000 locuitori), care este capitala Kosovo din anul 2008, de când teritoriul cu populație majoritar albaneză s-a declarat stat și s-a separat de Republica Serbia. Am vizitat, după aceea, *orașul Prizren* - un oraș foarte frumos (170 000 locuitori), situat în sudul statului Kosovo, la 70 km sud-vest de capitala Prishtina, și străbătut de râul Lumbardhi (numit în sârbă Bistrița). Am urcat și la cetatea medievală, pentru a vedea orașul în toată splendoarea lui.

În ultima zi de circuit balcanic, la întoarcerea spre România, am făcut o oprire pe teritoriul Bulgariei, pentru a vizita **Mănăstirea Rila**. Este cea mai mare și cea mai frumoasă mănăstire ortodoxă din Bulgaria fiind situată în sud-vestul Munților Rila, la 1147 metri altitudine.



Mănăstirea Rila din Bulgaria



În Canionul Matka din Macedonia de Nord.



Sediul Președinției Republicii Kosovo...în orașul Prishtina.

Text și foto: prof. Ion Busuioc

Mulți cred că desenul este o pasiune ușoară, aproape banală. Dar nu e adevărat. Totul se bazează pe inteligența și pe imaginația artistului. Pictorii trebuie să știe cum să aleagă culorile, ceea ce ne exprimă una dintre cele mai grele abilități ale omului.

Desenul nu este doar o pânză cu niște culori, ci este modul de exprimare a sentimentelor pictorului. Totul se face în concordanță cu starea sufletului, gândurile și ideile artistului.

Această artă este una dintre cele mai grele de realizat, deoarece nu toți avem acel talent. Iar prin această frază, ar trebui să ne dăm seama cât respect merită aceste persoane.

ÎNTREBĂRI:

1. De ce ai început să desenezi?
2. De unde îți găsești inspirația?
3. Care este tehnica preferată de desen?
4. Care este tema pe care o abordezi cel mai des?
5. Ești îndrumat de un specialist în domeniu?
6. Ai luat parte la concursuri în domeniu?
7. Cât timp petreci desenând?
8. Este desenul o simplă pasiune sau îl vezi ca pe o carieră de viitor?

nu m-a ajutat vreodată să ajung la nivelul la care sunt acum, singură am exersat și am evoluat.

6. Nu, nu am mers niciodată la un concurs în domeniu, însă mi-aș dori să particip.

7. Petrec de obicei în jur de 2-3 ore desenând un portret complex, uneori chiar și mai mult dar merită munca depusă.

8. Desenul pentru mine este ca o simplă pasiune, pe viitor am cu totul alte planuri însă aș vrea să rămână ca un hobby desenul și să evoluez din ce în ce mai mult în acest domeniu.

ELISABETA BEATRICE BANU clasa a VI-a

1. Eu desenez de când eram mică, dar de câțiva ani am început să iau în serios arta. Desenez pentru a mă relaxa, pentru a scăpa de griji și probleme.
2. Deseori îmi găsesc inspirația pe Pinterest, de fiecare dată când vreau să desenez îmi caut pozele de referință pe această aplicație.
3. Îmi place să fac portrete, bebeluși în special. Anul trecut pictam foarte des dar acum au început să mă pasioneze mai mult schițele în creion.
4. Cel mai des schitez ochii, nas, buze, mai pe scurt părțile feței unui om dar nu le desenez împreună pentru a rezulta la final un chip, le desenez singure.
5. Nu, nu am mers niciodată la un curs de desen, nu am fost îndrumată niciodată de un specialist, nimeni

ALINA ROXANA RUSEN clasa a XII-a



1. Pur și simplu, de când sunt mică am început să desenez, și chiar dacă am început cu niște mâzgălituri pe hârtie, am continuat să îmi dezvolt stilul de desen până când acele mâzgălituri au ajuns să fie personaje.

2. Îmi găsesc inspirația din mai multe surse: cărți, peisaje, anime-uri, filme sau chiar jocuri. Când există ceva care îmi atrage interesul și văd că poate ieși un desen minunat de care să mă bucur, pot spune atunci că inspirația este peste tot.

3. Am încercat mai multe tehnici de desen să văd care mă atrage cel mai mult, dar tot la clasică metodă de creion pe hârtie am rămas. Dar am încercat și desenul digital care m-a atras cel mai mult, datorită desenelor pe care le pot crea, varietatea mare de culori din care pot alege, îmi pot vedea greșelile mult mai ușor și să le corectez, și faptul că văd cum arta digitală prinde viață datorită luminilor pe care le pun pe imagine.

4. Când despre tematică, îmi place să desenez fantezie, magie, supranatural, deoarece îmi permite să folosesc o mulțime de culori vibrante și să dau viață desenului și să creez personaje cu anumite trăsături speciale sau care folosesc magie, cu haine încântătoare și colorate.

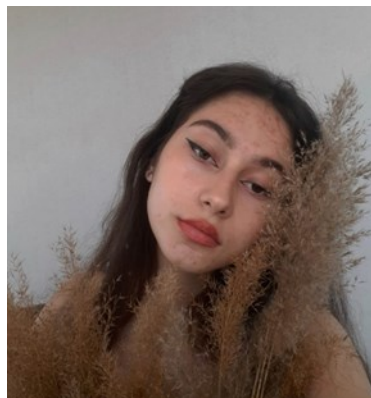
5. Nu pot spune că am fost îndrumată de un specialist... dar doamna Ștefan Ileana, profesoara de desen, m-a ajutat destul de mult în acest domeniu. În rest, pot spune că mă îndrum singură.

6. Am participat la câteva concursuri de desen, dar, din păcate, nu am avut niciun rezultat.

7. Pot petrece și ore desenând cât timp ador ceea ce fac, iar rezultatul mă încântă. Dar dacă ar fi să spun cu aproximație, aș spune în jur de 3 ore de desene rapide în caietul meu. Un desen digital în schimb îmi poate lua până la 5 sau 6 ore dacă lucrez continuu la el.

8. Am văzut desenul și ca pe o carieră pentru viitor, dar această idee mi-a fost schimbată, deoarece în România, cel puțin, nu există multe locuri de muncă care implică desenul, așa că o să continui cu desenul ca o simplă pasiune pe care o voi adora toată viața.

ANDREEA MARIA GOLOGAN **clasa a X-a E**



1. De mică am fost fascinată de tot ce înseamnă ARTĂ, dar am început să desenez mai serios în urmă cu 4 ani. Mereu am fost mai timidă dar desenul m-a ajutat să trec peste asta. Am început să desenez deoarece am vrut să mă afirm și să nu mai fiu decât o umbră pe lume. Nu pot spune că la momentul actual nu mai sunt timidă sau dacă am scăpat de anxietate dar un lucru îl pot spune sigur: desenul este singura artă care mă face să mă simt în viață.

2. Inspirația vine atunci când este cazul. Uneori am luni în care nu desenez nimic deoarece nimic nu mă inspiră sau mai am zile în care doar mă uit la un fir de iarbă și inspirația se aprinde. În general desenez peisaje din natură. Îmi place natura. Este ceva complex pe care îl poți afla doar dacă privești atent și peste granițe. Uneori doar stau și privesc foarte atent lucrurile și văd cât de complexe sunt.

3. Sincer de cele mai multe ori mă las purtată de val. Îmi place să îmbin tehnicile iar la final să iasă ceva fascinant. În general desenez cu acrilice dar pe viitor aș vrea să mă axez și pe culorile în ulei, care îmi permit să mă joc cu contrastele.

4. Tema pe care o abordez cel mai des este natura dar în general mă las purtată și de sentimente.

5. Acum nu, dar în trecut am făcut pregătire în domeniul arhitecturii.

6. Da. înainte să mă transfer la liceul din Moreni nu era săptămână în care să nu particip la un concurs. Pot spune că am muncit mult dar am și avut noroc de profesori care s-au implicat. Am obținut diplome și premii. Acea perioadă a fost foarte solicitantă pentru mine. Concursurile au un regulament strict cu teme stricte ceea ce pentru mine era oribil. Uneori trebuia să desenez fix ceea ce uram. Am avut momente în care voiam să renunț, dar mă bucur că nu am făcut asta.

7. Depinde foarte mult de complexitatea desenului. Pot să petrec 5 minute dar și o săptămână. Uneori uit să mai fac pauze în care să mănânc sau să mă hidratez doar prin simplul fapt că mă conectez cu desenul.

8. Desenul a început ca o pasiune dar pe viitor sper să îl transform în carieră. Unii spun că artiștii mor de foame, dar dacă îți place ceea ce faci și depui efort și timp nu ai cum să nu reușești.

EMILIA MARIA POPESCU clasa a VI-a



1. Într-o vacanță am simțit nevoia de a picta, și atunci am descoperit această pasiune.

2. Eu îmi găsesc inspirația în mare parte din natură.

3. Tehnica mea preferată de desen este pictura în ulei .

4. Tema abordată cel mai des de mine este cea cu peisaje.

5. Nu, nu sunt îndrumată de nimeni, această pasiune a venit de la sine .

6. Da, acum 3 ani mai exact, am participat la un concurs de desen.

7. Desenul necesită atât timp cât simți că e necesar, deoarece nu îl poți face forțat.

8. Momentan pentru mine îl văd că pe o simplă pasiune, dar pe viitor acest lucru se poate schimba.

ANUȘ GRIGORYAN clasa a IX-a F

1. Totul a început cu orele de desen la școală din clasa 1. (În Rusia nu există clasa 0 sau 12). Învățătoarea noastră mereu ne cerea să desenăm câte ceva. Cu timpul, desenatul a început să-mi placă și m-am hotărât să desenez în continuare (la început mă ajutau mătușa și mama).

2. De obicei inspirația vine de la sine cu o mică idee și pe parcurs se adaugă și alte detalii.

3. Nu știu dacă asta se poate numi o tehnică dar când ajung la colorat, îmi place mai întâi să folosesc creioane, apoi carioci pe baza de alcool și ultimele detalii mici cu pixuri de culoare potrivită.

4. 99% din desenele mele sunt bazate pe anime-uri sau personaje din jocuri asemănătoare. Îmi place să modific pozele inițiale cu propriile mele idei.

5. Nu sunt. Am fost o dată la un profesor de desen. Dar nu era bazat pe ceea ce fac eu, așa că nu am mai mers.

6. Nu am luat niciodată parte la concursuri în domeniul acesta și nici nu cred că aş vrea să mă înscriu în asemenea activități.

7. De obicei eu desenez rar, dar când încep să desenez ceva, îmi ia cel puțin 3 ore. Unul dintre desenele mele cu cele mai multe detalii mi-a luat 15 ore în total.

8. Nu pot vedea desenul că pe o carieră în viitorul meu, dar prin desen mă pot relaxa complet chiar dacă am de lucrat la el.

MIRIAM ELENA NICOLAE clasa a X-a C

1. Nu am început să desenez pentru un scop anume, ci din plăcere.

2. Îmi place mult și fotografia, de aceea pot spune că din poze de pe internet sau făcute de mine, îmi găsesc inspirația.

3. Tehnica preferată și pe care o folosesc cel mai des este grafica.

4. Cel mai des abordez tema naturii statice.

5. Nu.

6. Am participat în clasele primare la un concurs de „Educație rutieră cu planșe”.

7. Nu petrec mult timp desenând, desenez atunci când am timp liber și știu că termin desenul. Desenez când îmi vine o idee pe care neapărat vreau să o văd pe foaie.

8. Momentan este o simplă pasiune. Încă nu știu dacă vreau să fac o carieră din desen, dar mă gândesc și la posibilitatea asta.

Puteți admira câteva dintre lucrările colegilor noștri care au participat la acest interviu în secțiunea „Pete de culoare” a revistei.

Interviuri realizate de:

Băloiu Cristian Constantin, clasa a X-a B

Florea Maya Cristiana, clasa a X-a E

Niță Ioana, clasa a X-a E

„Cel care lucrează cu mâinile este muncitor. Cel care lucrează cu mâinile și mintea este meșter. Cel care lucrează cu mâinile, mintea și sufletul este artist”.

Sf. Francisc din Assisi

Whether you're a high school or college student, tests are unavoidable. If you take a multiple-choice exam your strategy will be different than if you were to take an essay test. Learning proper note taking, studying and test taking strategies are a vital part of improving your grade on exams as well as your academic success.

The aim of these two model writings is to provide students a clear idea on how they should write the article and the report in order to obtain their best results. Good luck, guys!

ARTICLE: How to Make the Best Gift

REPORT: Walton Activity Centre

Giving presents has become one of the most exploited actions of the nowadays' society as people from all over the world love showing their affection to the others. Even though commercial holidays are gaining in popularity, the beauty of making someone smile by giving him or her an unique present will always be a proof of people's selfless nature.

For me, gifts are personal things that should be given to our dearest ones only if we really care for them. Spending a lot of money or recklessly shopping do not represent practical ways of building from scratch the gift that will leave its "receiver" speechless. It is all a matter of investing a great amount of love and passion into the actual process of buying the present. Hand-made gifts are even more sentimentally-charged as they create a special connection between people who share it.

Despite our choice of being generous towards each other, the social factor also plays an important part here. Meaningful celebrations such as anniversaries, weddings or births are the perfect occasions for people to buy gifts. They feel a bit obliged to offer something valuable and memorable to the host, to the loving couple or to the new-born baby, thus enabling them to focus on grabbing the ideal gift.

All in all, giving presents is a comfortable way of making us feel better while proving our care for the others. The truth is that wherever we go, we'll find out that friendship and love are the sentiments that rule over all the material fortunes in the entire world so make sure you add a bit of both into your next present!

Introduction: The aim of this report is to offer a detailed account of the activities found at the Walton Centre. The few days I spent there offered me a lifetime experience which gave me an insight into what working with children really meant.

Weekly Programme: The week started with a journey that had the goal of familiarising ourselves with the surroundings. As the days went by, I managed to get very well with the children I had to work with. I was in charge with supervising some very energetic off-springs that loved practising outdoors activities such as canoeing or riding. On Sunday, we revised our targets and the atmosphere was a calm and rewarding one. I have managed to improve my English level by interacting with diverse native-speakers.

Power Implies Responsibility: While I had the amazing opportunity to act as a grown-up, who is determined to offer a good education to his or her children, the responsibility that had been laid on my shoulders was even grater. For my indoors nature, the journey from Monday was extremely exhausting. What is more, on the following day I could not get a wink of sleep because the youngsters were making too much noise. To cap it all, I found it impossible to look after so many children at once. They need a lot of individually-centred attention that cannot be shared equally between themselves, at the same time.

Conclusion: If I were to be given this chance again, I would definitely choose to go through such an endurance test. This experience enabled me to discover my abilities, my limits and my hidden communication skills.

Prof. Daniela Cismaru

De nos jours, il est indispensable de parler couramment une ou même plusieurs langues étrangères pour pouvoir communiquer lors des voyages touristiques ou à titre professionnel, cours ou travail. Nous vous informons qu'à Targoviste, il existe depuis 2016, un centre délocalisé, habilité à organiser des examens afin d'obtenir un certificat linguistique. Pour continuer, je veux vous présenter quelques raisons pour étudier et s'inscrire pour une session d'examens proposée par L'Institut Français de Roumanie :

- Le **Diplôme d'études en langue française** (DELF) est un diplôme officiel délivré par le ministère de l'Éducation nationale français pour la certification des compétences linguistiques en français des candidats étrangers ;
- Le diplôme est reconnu en plus de 146 pays du monde ;
- Il est toujours valable, il ne perd jamais sa validité ;
- Il certifie un niveau de compétence à la suite d'une évaluation standardisée et harmonisée avec le Cadre Européen Commun de Référence pour les Langues (CECRL) ;
- Le certificat linguistique peut servir au cours de la vie universitaire, que ce soit pour l'inscription à une section française, pour participer à un stage professionnel en France ou pour une bourse étudiante ;
- Les élèves de la terminale possédant un certificat DELF, niveau minimum requis B1, peuvent être dispensés de se présenter à l'épreuve de compétence linguistique-langue étrangère. Ça veut dire

qu'il leur reste encore deux jours à se préparer pour les grandes épreuves écrites.

- Dans la carrière professionnelle, il y a plusieurs avantages à mentionner. Il y a en Roumanie, bon nombre de compagnies où la connaissance du français représente certainement un avantage. N'oubliez pas, parler l'anglais est essentiel mais parler maintes langues, y inclus le français, c'est à coup sûr profitable !

Hésitez-vous encore ? Allez-y, foncez vers les langues ! Si vous avez des questions vous pouvez vous adresser aux profs de votre école qui sont à votre disposition de lundi à vendredi, de 8 heures à 14 heures, ou bien rendez-vous sur le site <https://institutfrançais.ro/bucuresti/#/>. Portez-vous bien !

Prof. Maria Cristina Florea

Dilema Trecutului

Cândva, în trecutul apropiat, într-un orășel locuia o familie modestă, formată din William Louise și soția acestuia, Rose, având împreună doi copii, Liam și Willow. Liam era un băiat simplu de 14 ani, în clasa a VIII-a, foarte focusat pe studiile lui, având doar note excelente. Acesta avea nenumărate pasiuni, dar ca orice adolescent de vârsta lui, Liam iubea fotbalul, câștigând multe medalii și trofee. Sora mai mică a acestuia, Willow, era, de asemenea, o fată foarte deșteaptă pentru cei 12 ani ai săi, având calitative foarte bune, fiind lăudată de toată lumea din jurul ei. Părinții erau foarte mândri de cei doi și încercau să petreacă mai mult timp cu ei, fiind împărțiți între casă și muncă. Dar ca orice adulți ocupați în cea mai mare a timpului, au decis să își acorde o seară numai pentru ei doi, rezervând o masă la restaurantul din oraș unde William și Rose au ieșit încă de pe vremea de când erau adolescenți. Cum copiii nu erau încă de ajuns de responsabili încât să fie lăsați singuri pentru o noapte, Rose se decide să își roage sora, Mary, să aibă grijă de copii, iar aceasta acceptă bucuroasă să își revadă nepoții.

După câteva minute, cât timp cei doi soți s-au pregătit, soneria răsună în casa silențioasă, iar copiii sar nerăbdători de pe canapeaua din sufragerie, pentru a-i deschide ușa mătușii, unde au pregătit totul pentru o seară de filme cu aceasta. Willow îi sare în brațe, o îmbrățișează cu căldură și este urmată de Liam pentru o îmbrățișare de grup, unde mătușa îi strânge cu ardoare la piept. Mary intră în casă, iar copiii închid ușa în urma ei. Rose coboară scările într-o superbă rochie albastră care îi scoate în evidență ochii, urmată de William care este îmbrăcat într-un costum negru,

cămașa albă și o cravată albastră care se asortează cu rochia soției. Cei doi au zâmbetele largi pe față, nerăbdători să își sărbătorească aniversarea a 14 ani de la nuntă. Aceștia îi îmbrățișează pe Mary și pe copii, le urează noapte bună și ies pe ușă, câteva momente mai târziu auzindu-se mașina celor doi plecând din fața casei.

În acea noapte, cei trei se uită la nenumărate filme și se distrează de minune, încât timpul trece foarte repede și copiii devin din ce în ce mai somnoroși, iar mătușa îi sfătuiește să se ducă în camerele lor pentru a putea dormi liniștiți, iar aceasta se face comodă pe canapea și adoarme cu zâmbetul pe buze.

Dimineața următoare, copiii, abia treziți din somn, aleargă spre camera părinților lor pentru a găsi camera goală, lucru ce li se pare suspicios. Cei doi se decid să coboare la parter pentru a o întreba pe mătușa lor dacă cei doi soți s-au întors, dar o găsesc pe Mary vorbind cu un polițist care a fost trimis să îi informeze despre accidentul tragic în care soții Louise au fost implicați în acea noapte în jurul orei unu dimineața, când aceștia se întorceau acasă. Polițistul, făcându-și datoria, se retrage și lasă în urmă un sentiment apăsător de tristețe din partea lui Mary, iar copiii rămân în mijlocul treptelor, confuzi și speriați. Liam încearcă să vorbească cu mătușa, dar aceasta le spune să își împacheteze câteva lucruri pentru a-i duce la ea acasă. Liam o ia pe Willow de mână și o ajută să își strângă câteva haine și jucării, acesta făcând la fel. Cei doi ajung din nou la parter, iar însoțiți de mătușa lor ies din casă și Liam încuie ușa în urma lor. În mașină, în drumul spre casa acesteia, Mary încerca din răspuț să își stăpânească lacrimile

în fața copiilor. În ciuda nenumăratelor întrebări venite din partea celor doi, Mary le răspunde cât mai vag și nu dorește să le ofere prea multe informații, dar le spune că totul va fi bine, lăsându-i pe copii din ce în ce mai confuzi. Ajunși la casa neschimbată a mătușii, aceasta le spune să intre și să se facă comozi, le explică faptul că trebuie să ajungă urgent undeva, dar le spune ca o pot suna în caz că ceva se întâmplă, iar cu acestea fiind spuse le înmânează cheile și pleacă în grabă.

Liam și Willow descurie ușa de la intrare, își lasă bagajele în camera pentru vizitatori și se decid să meargă în locul lor preferat din casă, în bibliotecă. Pentru că mătușa Mary a lucrat ca bibliotecară în trecut, aceasta avea o mulțime de cărți, biblioteca fiind pe măsură. Aceștia coboară la subsol și deschid ușa nerăbdători, iar mirosul familiar de cărți vechi îi lovește în față. Biblioteca era la fel de organizată, fiecare carte era la locul ei și nici o urmă de praf nu era zărită, ceea ce indica faptul că Mary vine aici des ca un loc de refugiu. Cei doi frați se plimbă prin camera plină cu cărți pentru a ajunge la raftul cu cărți de basme și fantezie, fiind genul lor preferat de cărți. Willow observă că undeva pe raft a apărut o carte pe care nu au mai văzut-o. Avea coperta de un roz aprins care îi sărea în ochi și constelații desenate ușor pe ea de un galben strălucitor. Cum aceasta se afla la o înălțime mult prea mare pentru ca Willow să poată ajunge la ea, fata își roagă fratele care avea înălțimea perfectă. Liam se întinde după carte, dar nu apucă să i-o înmâneze surorii lui, că raftul începe să se cutremure brusc, iar cei doi fac câțiva pași în spate, speriați ca acesta va cădea peste ei. Spre uimirea lor, raftul nu dă semne de a cădea și dispare în spatele peretelui,

deschizând o camera ascunsă din casă. Acolo era întuneric total și fără nicio urmă de lumină sau întrerupător, așa că se întorc în casă pentru a lua câte o lanternă și a se întoarce la explorarea camerei din bibliotecă. Copiii coboară ușor pe scările înguste și cât mai aproape unul de celălalt. Liniștea, întunericul și scârțâitul scărilor din încăperea îi lasă pe cei doi frați din ce în ce mai înspăimântați cu fiecare pas pe care îl făceau. Treptele se sfârșesc, iar cei doi intră într-o altă cameră care, de data aceasta, avea ca sursă de lumină mai multe felinare atârinate de tavan. Aceasta părea să fie mult mai veche în comparație cu alte camere, pânzele de păianjen și chițăitul șoricelilor exprimând faptul că nimeni nu știa de existența acesteia. Pe chipul celor doi se poate citi uimirea când în mijlocul încăperii se află un fel de mașinărie foarte ciudată, care nu se aseamănă cu nicio mașină, tren sau avion din zilele noastre. În jurul acesteia se află tot felul de scule și unelte aruncate, ceea ce indică faptul că mașinăria mai avea nevoie de câteva reparații. Liam și Willow încep să inspecteze camera separat, băiatul găsiind schițele pentru ciudata mașinărie, iar lângă aceasta o scrisoare. Acesta își cheamă sora pentru a putea citi amândoi, aflând șocați că ea a fost scrisă chiar de mama lor:

„Nu știu la cine va ajunge această scrisoare sau dacă va ajunge vreodată în mâinile cuiva, dar dacă te afli în postura de a citi această scrisoare înseamnă că ai putea duce planul meu la un bun sfârșit. Probabil că te întreb ce poate să fie mașinăria la care te uiți acum, dar cu toate că este greu de crezut, aceasta este o mașină a timpului. Poate că acum citești asta și ți se pare o bazonie și te întreb de ce nu am dus planul până la sfârșit, dar cu toate că

totul mergea strună și totul era calculat corect, prima mea încercare de a călători în timp a eșuat mizerabil, iar din cauza aceasta am început să mă îndoiesc că acest lucru ar putea fi posibil, iar cu timpul am renunțat la visul copilăriei mele. Chiar dacă pare ceva incredibil și rupt din basme, mi-aș dori să îi mai dai o șansă vehiculului de călătorit în timp, de aceea am lăsat instrucțiunile undeva pe lângă acesta, iar cheia pentru a putea porni mașinăria este îngropată undeva în spatele casei, în grădina, pe lângă cireșul cel bătrân al familiei. Nu garantez că o să mai fiu în viață atunci când această scrisoare va fi găsită, dar tot ce vreau este o nouă șansă.

-Rose Louise

Lăsând scrisoarea înapoi de unde au luat-o, cei doi se privesc în ochi uimiți și fără cuvinte, necrezând vreodată că propria lor mamă ar putea să se gândească la inventarea unui astfel de vehicul.

-Mama nu a menționat niciodată ca visul ei din copilărie era să călătorească în timp. spune micuța Willow mirată.

- Și probabil că nu se aștepta ca noi să fim aceia care îi vor găsi scrisoarea după atâta timp de așteptare, îi răspunde Liam.

- Eu spun să îi dăm o încercare, ce poate merge prost?

- Sunt de acord, numai că avem ceva de lucru până când va fi complet funcțională și sigură de folosit, așa ca propun să ne apucăm de treabă.

Frații se hotărăsc să înceapă prima dată cu căutarea cheii, deoarece știau ca va fi cea mai grea parte. Hotărâți, aceștia se grăbesc către magazia din curte unde mătușa Mary ținea tot felul de unelte de grădinărit, apucă fiecare câte o lopată și încep să sape cu grijă în jurul cireșului bătrân. Întinericul se instala

ușor pe cer, stelele făcându-și apariția, soarele fiind din ce în ce mai puțin vizibil. Copiii, deja extenuați, începeau să piardă speranța de a găsi cheia, dar exact în momentul când Liam înfinge pentru ultima dată lopata în pământ, aceasta se lovește de o cutie de metal. O apucă imediat cu mâna și o scutură puțin de pământ pentru a face vizibil butonul de deschidere a cutiutei. Cu toate ca era foarte ruginită și veche, se deschide imediat, făcând vizibilă cheia.

Se întorc înapoi în casă, dar chiar când aceștia voiau să dispară din nou în încăperea misterioasă, telefonul fix începe să sune. Liam apucă telefonul și îl pune sfios la ureche.

-Alo? Întreabă acesta.

-Liam, mătușa Mary la telefon, în sfârșit reușesc să dau de voi. Sunteți bine? Cum de nu ați auzit telefonul?

-Ne pare rău, cred că am dat muzica prea tare în cameră, încât a acoperit soneria telefonului. S-a întâmplat ceva? Sunt părinții noștri bine?

-Da, îmi cer scuze că nu v-am spus mai devreme, dar părinții voștri au fost implicați într-un accident de mașină atunci când erau în drum spre casă, fiind loviți frontal de un alt vehicul. Doctorii spun ca mama voastră este într-o stare stabilă, dar tatăl vostru a intrat în comă, fiind mai grav rănit. Nu vă speriați, cei doi sunt monitorizați în permanentă de asistente și fac tot posibilul ca amândoi să fie bine. Știu că vă spun asta prea târziu, dar șocul pe care l-am avut în acel moment m-a lăsat complet fără cuvinte. În seara aceasta va trebui să dormiți singuri, aveți totul pregătit, doar să încuiați ușile. Acum trebuie să plec, aveți grijă de voi.

Și închide telefonul fără a-l lăsa pe Liam să îi spună măcar la revedere. Acesta îi povestește cu tristețe în glas surorii lui tot ceea ce mătușa îi spusese, amândoi căzând într-o stare de șoc, sperând doar ca William și Rose să fie bine. Acest lucru îi ambiționează să repare mașina timpului, având un singur gând: să se întoarcă în timp cu o zi înaintea accidentului și să își oprească părinții din a părăsi casa.

Reasamblarea anumitor piese ale vehiculului le -a dat adevărate dureri de cap copiilor, dar cu ajutorul schiței bine construite și al muncii în echipă, au reușit să pună totul la punct, gata de plecare.

Cei doi se urcă în bizara mașinărie, își pun centurile de siguranță și bagă cheia în contact, ceea ce pornește complet mașina. Liam setează timpul cu o seară înainte și trage de maneta aflată între cele două scaune care declanșează călătoria. Vehiculul începe să se învârtă rapid, teleportându-i într-un fel de galaxie a timpului și a amintirilor și apasă butonul pentru data corectă de pe bord.

Mașina se oprește, iar cei doi frați coboară în fața casei, mândri de reușita lor. Totuși, aceasta nu durează mult, deoarece rămân surprinși să vadă că vehiculul nu a funcționat întocmai conform planului, aceștia fiind teleportați cu mult mai mult timp în urmă, pe când mama lor avea doar 15 ani. Aceștia încearcă din răspuțeri să plece și să nu fie observați, dar mașina gigantică îi dă de gol și ei se trezesc cu mica Rose alergând entuziasmată în direcția lor, iar așa cum ei nu existau în acel timp, amândoi știau că trebuia să facă ceva cât mai rapid posibil ,deoarece această întâlnire va fi urmată de consecințe în viitor. Liam se ascunde repede în mașină urmat de Willow, cât timp mica Rose

se minunează de bizara construcție care tocmai i-a apărut în fața casei. Cât timp cei doi se ascund, bateria mașinăriei se reîncarcă și, fără să stea pe gânduri, apasă butonul pentru a fi teleportați de unde au plecat.

Viteza cu care aceasta se deplasează era mult prea mare, iar băiatul nu apucase să își pună centura de siguranță, ceea ce i-a cauzat un leșin. Odată trezit, se uită în jurul său ,bucuros că se află înapoi în casa mătușii, dar Willow nu era de găsit nicăieri. Acesta intră în panică și începe să caute în toată casa, dar nicio urmă de fată. Lacrimile încep să se formeze în ochii lui verzi ,deoarece nu știe unde sunt sora și părinții lui, fiind lăsat pe cont propriu. Stresul îl cuprinde, dar realizează că în acest fel nu îi va putea aduce înapoi, așa ca trebuie să repare ce au stricat.

Acesta coboară în camera mașinii timpului și încearcă să își dea seama unde au greșit, citind din nou schițele și instrucțiunile lăsate de mama lor. Recitind de nenumărate ori ca să fie sigur, constată că el și sora lui au ratat o întregă pagină de instrucțiuni, făcând ca mașina să nu funcționeze corect din cauza unei piese montate greșit. Liam petrece ore în șir verificând fiecare colțișor al vehiculului ,până când este sigur că totul va funcționa perfect. Odată hotărât, se urcă în mașină, își pune centura, setează datele corecte și inspiră adânc, sperând să își recupereze familia.

De îndată ce trage de manetă, galaxia îi apare din nou în fața ochilor, iar când totul este pregătit, apasă pe buton. Mare îi este mirarea atunci când vede că eforturile lui au dat roade, fiind teleportat în seara în care părinții lui au avut teribilul accident. Acesta trebuia să găsească cât mai repede o scuză plauzibilă,

încât să îi facă pe William și Rose să renunțe la rezervarea de la restaurant și să rămână acasă. Găsind o idee care avea șanse să meargă, aleargă spre sufragerie pentru a pregăti o seară de filme în familie, așa cum a pregătit și pentru mătușa lor înainte de accident. După ce aranjează camera încât să arate ca o adevărată sală de teatru, se duce în camera surorii lui pentru a o ruga să îl ajute în aplicarea planului de a-i convinge pe părinții lor să rămână acasă și îi promite că dacă îl va ajuta o lasă pe ea să aleagă primul film la care se vor uita. Willow acceptă mulțumită, iar cei doi se duc în camera lui William și Rose și cu zâmbetele viclene pe față, îi anunță ca au pregătit o surpriză pentru ei. Soții Louise se lasă conduși de copiii lor până în sufrageria casei și, înduioșați de gestul făcut pentru ei, decid să amâne rezervarea pentru o altă seară și se aruncă toți pe canapea, stând îmbrățișați, râzând și având o seară pe cinste în familie.

De atunci, Liam nu a mai adus niciodată vorba de călătorie în timp, iar de fiecare dată când petreceau timp în casa mătușii Mary avea grijă să omită cartea care deschidea subsolul secret din bibliotecă.

Florea Matei Ioan clasa a VI-a

Florea Maya Cristiana clasa a X-a E

ANALYSING A CREATIVE COMPOSITION

Creative writing is the process of inventing or rather presenting your thoughts in an appealing way. The writer thinks critically and reshapes something known into something that is different and original. Each piece of writing has a purpose and is targeted at an audience. It is organized cohesively with a clear beginning, middle and an end. Attention is paid to choice of apt vocabulary, figurative use of language and style. The following can be taken as key points for understanding of writing creatively:

The Beginning: Creative writing takes its first breath when the writer asks, "What can I create out of a particular feeling, image, experience, or memory?"

The Purpose: It carries out a writer's compelling desire to imagine, invent, explore, or share. Writing satisfies the creative soul. It often takes on a life of its own; the writer merely follows along.

The Form: Any form using a writer's imagination is suitable for creative development of some element of fiction. Some of the most common types of creative writing are poetry, essays, character-sketches, short-fiction, anecdotes, play-scripts, songs, parodies, reminiscences, historical fiction etc.

The Audience: A specific audience may not be known in the beginning, and each situation is different. However, if the finished piece has a universal meaning, the story will speak to a wide range of readers and may have varied meaning for various people.

The Style: A writer's style comes from an array of choices that result in the sole ownership of the finished

product. The key to attaining a unique style is focused control. The writer lays out a viewpoint and if it appeals to the readers, it influences them. A good write up has the ability to rejuvenate a reader mentally and emotionally. Sometimes a good writeup evokes realisation of the abstract. As a result, the reader will see, hear, smell, taste, and feel specific things.

Creative Process and Creative Writing Ideas

- Breathe the fresh air and think.
- Allow your thoughts to float.
- The journey of your thought will find the seeds to plant your story.
- Revisit your ideas for topics and scan through the entries in your Portfolio that focus on your experiences.
- Mind map a simple plan that contains a few characters, a basic setting and a problem that will be resolved.
- Give life to your plan and write your first draft.
- Take time to revise the basic frame of story.
- Evaluate character development, conflict in plot, exciting twist and turns.
- And Voila! You have a creative output!

Having said that, all of the above teaching ideas were put into practice by some very talented students whose pieces of writing are presented below. Enjoy! And don't forget: "Imagination is the beginning of creation. You imagine what you desire, you will what you imagine, and at last, you create what you will." — George Bernard Shaw

Prof. Daniela Cismaru

The soul should be ajar

I am that kind of person who easily trusts everybody, not knowing their true personality. But I want to change myself because bad things happened to me in the past.

It takes time to find out if somebody is trustworthy or not. There is no need to be open to everyone the first time you meet them. Not only the soul should be slightly open, but also your mind. Listen to both of them. Your mind might tell you something, but your heart says otherwise.

Also, trusting someone with all your heart might have bad consequences. It can leave you heartbroken. Your secrets could also be exposed. That's the worst thing which could happen, but there is more coming soon. That's why you shouldn't trust anybody until you get to know them properly.

„My life. my choices”. A sentence I wish I have never said. My parents used to tell me who my friends might be, but I didn't listen and decided to do everything myself. I wish I had listened to them but now it's too late. Now I am mature and capable of making my own decisions or choosing my friends.

The soul should be ajar. This is a life lesson that teaches us not to fully trust someone until you spend plenty of time with them and know what their true personality is. Life isn't always easy, but our mental health and happiness is more important.

„The soul itself must be open to vision, love and inspiration when it comes knocking. If not, we run the risk of missing all the good things life has to offer.”
– Emily Dickinson said.

The hubble yet turbulent beginnings of Maria Hiks

Maria Hiks aged 16 knew two things about pirates. First they sailed far away from her family and second they didn't ask questions. In short, the perfect short term solution to her problems, right? At least that's what she was going through her muddled brain while running away. Her worn down shoes didn't do her any favours, as she sprinted she could feel each and every little pebble beneath her feet. Still worth it she thought if it meant escaping that lot.

As we leave our heroine running, let me run you through why she's in such a hurry. You see her family had always been a painfully tedious lot and while that's not reason enough to pack your very few belongings and run for the hills or in this case, the harbour, the fact that they just tried to kill her certainly was. Why did they want to do that? Well, Maria had been a bit less than careful about her extra secret magic powers. Which was seen as the biggest criminal offence in her country, now, letting that information out seems foolish and it is, but it just so happens she was trying to impress the fairy in the woods with her sick air bending magic. To her 16 year old brain, you must understand this sounds perfectly reasonable even if I can see you rolling your eyes.

Aside from that she didn't have much of a plan, she had been running for half an hour straight and that sort of exhaustion doesn't leave much room for any occupation of the mind. Her father was probably still behind her but the screaming had stopped. She knew he wasn't clever enough to try and be quiet so as to catch her so at least there was that. After another 10 minutes her panting grew so heavy

she had to resort to walking. While she caught her breath she took note of all the trees and all the fields she was resigned to never see again. Her brother still owed her money and she will never get her 2 copper pieces back, how fortunate for him. She will miss them, of course she will, dull as they were, they were family, but it couldn't be helped. They'll be better off without her, certainly get into less trouble, she supposed.

And just like that our lead made her way into the main city, now it was just left to the fish market, right by the tavern and one more left then she was in the harbour. Maria was desperate that much you've gathered, so she approached the first piraty looking person she could find. It just so happened to be a middle aged woman who was about 2 feet taller than her and very wide in the shoulders. Her loose smudged linen shirt revealed a scar that went from her collar bone all the way up to her cheek where it was accompanied by a tattoo of a small bird. Maria took a deep breath and swallowed once before saying:

“Hello miss, m'am, um, lady, I am, um, Georgiana Ravensworth, do you, by any chance, have a place aboard your mighty vessel for another sailor?” as Maria or rather Georgiana finished internally facepalming at the fool she had just made of herself, she saw the woman staring at her with a curious look in her eye.

“As a matter of fact I do, and Captain Jay will do just fine Raven. I shall expect you on board of Equity by sundown when we are to set off.” that's all the woman said before pointing to her ship and disappearing into the crowd.

You are probably wondering why that worked,

do not worry, so is our protagonist but neither of you will get to know, not yet anyway. As it stands Maria had about 2 hours left of messing about before she could leave for good. The events of the night before were starting to dawn on her. She knew she was the black sheep of the family that had always been the case, even before the magic business, but she never thought her parents capable of murdering anyone, nevermind their own child. Sure they had hit her before but one punch here and there doesn't let you to believe you are going to be chased across a cornfield by your father accipied with his newly sharpened butcher knife. Lucky for her, her youngest brother told her it was going to happen about 5 minutes before he came after her so she was able to get her stuff. Out of pure spite she also took all of their best things including but not limited to her father's pipe, a family heirloom that had been in the family for 10 generations. The thought of seeing him fuming with nerves more than the poor old pipe ever could bring a smile to her face. "Take that you absolute idiot" she thought as she lit the pipe, the smoke filled her lungs and yes she was young but she was going to become a pirate in less then an hour and she'd had a day, so cut her some slack. As she smoked and looked across the sea she heard a scream, an all too familiar scream.

"Maria you little-" I shall intervene here and spare you the gorey details of all the cuss words that were uttered by that man, who mind you was still hanging onto his butcher knife. Maria on the other hand had had enough of this quite frankly was going to go give her father a piece of her own mind but then she eyed her ship, her escape and thought "this pathetic excuse of a human being doesn't deserve the

chance to kill me, my death will be much more glorious" so she made a run for the ship and to her relief was let in by a rather willowy looking young man.

"Do you need help with that?" he said while gesticulating halfheartedly at her dad who at this point was all but foaming at the mouth.

"I reckon it's all fine now, cheers mate"

She leaned on the side of the vessel and looked down at the man. The trauma she gained in those days will haunt her forever; the paranoia that those close will turn on her at the drop of a hat will follow her. But just then she was feeling cheeky, so she took another long puff of pipe weed and as the vessel began to move she shouted.

"Goodbye pops, have a horrendous life, for me, please and thank you!"

Ilici Olga clasa a X-a A

My first interview

I had been waiting for that Monday to come since I sent my application to that huge company everybody used to talk about. The day of my interview was finally there, and my emotions were all over the place. I was certain that I could obtain the job, but I still couldn't calm myself down.

I left my apartment rather early, but I couldn't bear the thought of being late. The driver of the cab I'd gotten into saw that I was stressing over something and tried to tell me that everything was going to be perfect, that I would one hundred percent get the job and that he would definitely be rooting for me. To be honest, he actually made a difference and brought me

back to reality, with my confidence at its peak.

I entered the building and was directed by the lady from the front office to go to the fifth floor, where someone would be waiting for me to take me to the boss.

The interview started and it was going surprisingly well. I didn't expect the boss to be such a compassionate person, with so many interesting things to share. I was already imagining myself working there, in one of those huge offices, when suddenly, the man stood up and, without even looking at me, stormed out of the room. I was devastated! What did I do? Did I say something that I wasn't supposed to say? I went to the front office where the lady from earlier told me that I would be getting the results as soon as possible and thanked me for my time. I got home and all week I couldn't think about anything else than this particular interview. Finally, I got an email from the boss himself congratulating me and also apologizing for his unexpected disappearance.

There are moments in our life that will remain forever in our hearts, and I can't yet associate how proud I feel when I think about that day with anything else. You won't ever know what you are capable of achieving unless you give it a chance, and you may be surprised.

Mihăilescu Teodora Maria clasa a X-a A

A must-have in gadgets

I really am a seeker for new experiences and testing my limits when it comes to different sports, so I've always dreamt of having a gadget that can fulfill my desires to closely follow the changes in my body

while and after practicing. As you have already guessed, I'm talking about an active watch.

We're all supposed to think that influencers only want to promote different products, but one of them really convinced me that is a good investment a few days ago, when I decided to give it a try. It is totally amazing that a rugged, water-resistant wristwatch includes features such as an alarm, stopwatch, compass, heart rate monitor, tachymeter, thermometer and even tide indicator in only one simple and relatively cheap device.

So is it really worth it? I would definitely recommend it to anyone who's interested in monitoring their heart rate and body changes while burning the calories that are displayed on the small screen during any workout or outdoors activity, being an absolutely must-have for someone who tests its limits frequently. It also has a monitor for stress level and the way our bodies feel the tiredness, by creating a better sleep schedule based on our time and activities, which is helpful for being aware of our bodies and paying more attention to them.

Do you think there is any better way of taking care of our bodies while practicing and learning what's best for our schedules than having such a gadget that has all these skills?

Can video games improve your communicative skills?

If you are a teenager, you must have heard from your parents or your teachers to stop playing on the computer so much because it's a waste of time and it helps you with nothing.

In my opinion video games are a way of

escaping reality and to spend your time with your friends, laugh together and communicate one with each other. Video games have both advantages and disadvantages, I will start with advantages. Maybe one of the biggest or even the biggest positive points of video games is that you can play with other people, strangers or your friends, that means you will not get bored. It helps your communication skills with people and it can improve your english or other language, depending, for example I learned a little english from the video games. Also , depending on each type of game , you can learn many things from it , for example imagine you are playing a team game and you are the captain of the other players , you have to guide them to defeat enemy teams , it's not like a game of luck , it depends on your own leadership qualities , if you know how to lead your team and to spend your resources you win . This type of game prepares you for the future, it teaches you to take into account their opinions and find together a solution to achieve your goal.

On the other hand, despite the positive aspects above, there are also negative aspects. For example, the other players, if you are not playing a singleplayer game, it depends a lot on the mentality of others. In the computer games world there are many types of players, some more pleasant to face and some less so. Few are friendly with you and want to give you advice when you need it many are annoying and mad, they forget that sometimes you are playing just to have fun, they are tryharding to win everytime and they will offend you from every little mistake. Another bad thing about video games is how much time you spend on it. Of course you can finish a game in a few hours

if you like it but you have to alternate between spending time on the computer and coming out to reality. Some people play with the days on the computer and forget to interact with the outside world. After spending so much time in your room without talking to other people in real life or even seeing the daylight, of course you start going crazy, you act differently to people and you think they judge you, when they just want to help you.

Following the one listed above, I think gaming is not a bad thing, if you don't exaggerate, it even helps you in some ways.

Mărășescu Theodor Mihai clasa a X-a E

Poverty, a problem for society

In the world, there are many people that live in poor areas, where there is no electric energy or running water, basic things that we can easily find in the more developed cities. This is a social issue that must be fixed and we have to find some solutions to prevent it. We all know that we have been facing this problem for a long time and it will probably take us several years to slow down the spread of poverty.

On one hand, we can come up with some ideas in this direction. One of them could be the organization of voluntary teams, in each city with a high level of poverty, to help and raise money for the people who live in those poor areas. In order to organize such teams, we can call for NGOs help to promote our act of charity, so that we can gather a substantial number of dedicated members. Once the teams are formed, the NGO will provide us with all the material resources we will need and it will link us

with the local authorities for the legality of the activity.

Moreover, we can raise money by giving out flyers about our actions and to become even more popular, we could also collaborate with the large chain stores that would advertise our act of charity. With all this money we could start building or renovating people's homes, installing electricity, water and gas networks so that they could settle down properly like they should. We would buy enough food for every family, school supplies and also we would introduce school transportation and ensure that every child can use it.

On the other hand, every child who does not go to school will become an uneducated adult. They will have little chance of getting a job and more risk of becoming criminals or being dependent on social assistance throughout their lives. We have to explain to them that the school is very important and that it has many opportunities to offer. We will invest in schools so that they can be a safe environment for children, where the teachers can use special equipment to make learning more attractive to students. We have to teach them how to discover and develop their talents by organizing competitions in schools and encouraging them to participate, in this way they will no longer feel ignored and they will know that they are part of our society too. It must be assumed that every child has a value and is unique and that he can learn, regardless of his social needs.

Furthermore, we have to help adults find stable jobs, from where they can make money to earn their living and like this, they could keep up their development as a human being. However, they must

understand that even if they get help from the volunteers, this doesn't mean they don't have to work and be lazy. Our act of charity aims to develop these areas by changing people's mentality and by making them realize that the world needs people who work hard.

Unfortunately, millions of people are facing poverty that affects their social activity and cause various forms of discrimination against them. I strongly believe that if we provide financial aid to poor people, it is much more efficient for our society than ignoring them. Since we take action on this problem, the rate of culturization in those areas will increase and with it also the economy, because people will be more motivated and more willing to work if they see that they live in a united society which support them.

Boje Ioana Andreea clasa a XI-a E

Technology disadvantages - in my point of view

Nowadays, a very discussed topic is represented by the excessive use of technology by society. Today, more than half of us often use technology and the internet.

In my opinion, the idea of using it everyday is beneficial, as long as it does not exceed a certain limit. Most of the time, technology is shaping different opinions, most of these indicate the disadvantages of its excessive use.

Firstly, a common example which focuses largely on the use of technology is represented by the phone. Today, the phone's lack in life can generate people's inability in performing certain tasks, that is,

moreover, a negative impact on society.

At the same time, the choice of this way of life in which the telephone and gadgets are used on technology increasingly, the negative effect is largely represented by dependency, the time used for them sources. So, the attention that should be focused on loved ones, to the whole world and also to the beautiful landscapes, it's soon captured.

A negative factor for society is also the endless source of unfavorable information, with the aim of affecting the population. People understand information at its wrong side, putting the most uncertain and incorrect examples into practice.

Secondly, the society is turning around the contemporary, the observation spirit being directed only to what is considered expensive and valuable, simplicity being the last point of normality.

Because of that, it is a wrong form of treatment, of society, the environment in which everyone lives can be controlled not only by the need of a source, but also, many of the right decisions are chosen by the conscience of our own person.

At the same time, the dependence of them reduces the level of creativity, often affecting children, so that they would find answers and solutions to a specific situation using the internet.

Because of that, children pay less attention to useful things. Adults often embrace such situations, simplifying the way of life, without choosing their own ideas, accumulated over time.

In conclusion, the negative effects of technology and its sources provide for an unfavorable impact on people, as an easier way of simplifying life, to which we all resort to, without achieving the risks

of a high capacity, which this invention presents to everyone.

Iordăchescu Mara clasa a XI-a E

Cities of the future

Modern cities are full of traffic and pollution. Understandably, many people believe the problems will become worse in the future and will make life in cities impossible.

In my opinion, this is a wrong perception of the future. The majority of people will say that pollution and all these environmental problems lead to a hostile planet and humans will not manage to survive. To me, this apocalyptic ending is improbable.



All states are facing major troubles with the fossil fuel industry, however, only a small percentage of them are actually taking the initiative to transform their places into green cities.



As far as I am concerned, for most cities, it is not just possible to sustain the consumers without fossil fuels, it is also practical and advantageous for all of us.



Instead of using fossil fuels, we can use alternative energy sources like the sun and wind. Fortunately, the changes have become increasingly visible. More and more cities are using renewable energy and electric or hybrid cars are present in traffic. Not only cars can use electricity, but also buildings can use solar panels. That is a really big step in our journey to a green city.

In addition, in terms of renewable energy, the European Committee recommended for the future years at least 34% of the energy to be renewable.

To conclude, the future will be renewable and full of electricity. Almost all the fossil fuels will disappear from our lives and the earth's population will stay here and continue their life in cities.

Suditu Sebastian Constantin clasa a XI-a E

Heir to tradition

A country's heritage is, as all of us know, its most prized possession. The culture a country holds is perhaps the foremost part and it is what brings the people together as a whole. Where it started and where it is leading us is the key to understanding why every country needs to preserve their own cultures. To get to that point, I propose a number of solutions to better assist in keeping the old, just as new. Romania is a country in the sense of freedom, its traditions bringing people together for over a century.

First of all, I'd like to suggest using the main

source of information that we have about our old customs and traditions, the elders. Our parents but especially our grandparents, maybe even our great-grandparents have the vastest knowledge about the old ways of celebrating certain moments in a person's life. They bring such a scope for keeping these traditions alive.

Secondly, with the first option in mind, traditions include food, dancing, singing, clothing, most of all art in its purest form. Our recipes should be carried from generation to generation as most of our grandmothers have kept all of the family recipes and passed them on to our mothers and then to us presumably. Dancing has forever been a way of expressing one's self, so I propose that traditional dances should be practised at all events that require them. The music ties in the dancing moves so perfectly and our traditional music should be known all around. Furthermore our traditional clothing is probably the biggest part of our culture, thanks to its ability to make us stand out next to other cultures.

Last but not least, I believe the people should think more about what being part of this country truly means. Our values have been long lost unfortunately "Though my soul may set in darkness, It will rise in perfect light, I have loved the stars too fondly, To be fearful of the night". The meaning of this quote by Sarah Williams varies but in this case it signifies how important our values are no matter what life brings upon us.

In conclusion, nothing matters more than loving our country with its culture and traditions that bring people of all types together to celebrate our lives.

Ionița Denisa Andreea clasa a XII-a F

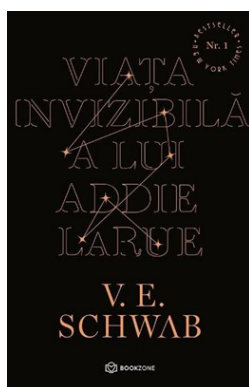
Viața invizibilă a lui Addie LaRue

de V. E. Schwab

Cartea ne prezintă povestea unei fete care în anul 1714 face o alegere care îi schimbă definitiv destinul. Ajunsă într-un moment de disperare, aceasta face un pact cu diavolul pentru a scăpa de o căsătorie nedorită și de o viață simplă, vânzându-și astfel sufletul în schimbul nemuririi. În urma acestei înțelegeri, protagonista își dă seama că are de înfruntat consecințe la care nu se aștepta: este blestemată să fie uitată de fiecare persoană pe care o întâlnește.

De-a lungul mai multor secole, ea se obișnuiește cu noua sa viață lipsită de orice fel de constrângere, în ciuda faptului că nu avea posibilitatea de a forma relații cu alți oameni. Situația se schimbă însă după 300 de ani, într-o librărie din New York, când un tânăr o recunoaște.

Această carte a ajuns în mod cert să fie una dintre favoritele mele, deoarece am adorat felul în care în paginile sale sunt reliefate perfect nevoile umane de a fi iubit și de a nu fi uitat. Consider că citind-o putem realiza cum anumite dorințe pot reprezenta un obstacol în obținerea lucrurilor de care chiar avem nevoie. Nenumărate persoane se gândesc deseori la nemurire ca fiind ceva ideal, însă lucrarea lui V. E. Schwab evidențiază motivele pentru care un astfel de lucru este considerat un adevărat blestem.



Dincă Gabriela clasa a XII-a E

CARAVAL by Stephanie Garber

Welcome to Caraval, where everything is not quite what it seems...

When the main character Scarlett Dragna finally receives an answer to her long sent letters to the patron of Caraval, everything changes. The legendary carnival competition wreaks havoc among Scarlett and her sister Donatella while also creating the most mesmerising romance storyline ever. They need to be very careful and not get swept too far away from who they really are. Scarlett the older but demure sister, and Tella the younger but wilder one get to the isle on which Caraval is being held, but not at the same time. So starts Scarlett's journey to finding her sister, hopefully alive, considering that the last time the carnival was functioning someone died. Not just someone but a contestant who was their mother who abandoned them years and years ago.

When Scarlett is brought into Caraval by Julian, a friend of Tella's, she discovers that this competition is definitely not a game but a very serious endeavour indeed. There is a lot of death and uncertainty in her way but Scarlett manages to find a way through everything, getting together with Julian and solving every single riddle before the other competitors.

Donatella didn't think that she would be the main part of Caraval when she first crossed the sea. But Legend, Caraval's mastermind and creator, has other plans for her, depending on which identity he chooses.

Step into this dream and travel to the Isle of Trisda to meet the main characters and then travel to the Isla de los Suenos (The Isle of Dreams) to get to know what Scarlett would do for her sister but also for herself. Find out what Tella got herself into and how the sisters' past plays into this game of life and death.



Ioniță Denisa Andreea clasa a XII-a F

DOI

La umbra unui nuc bătrân,
Mă luminau -veghind- doi sori.
Primul vorbește despre noi
Și despre ochii tăi.
Vorbește despre noaptea în care am văzut
Doi ochi căprui sub gene lungi,
O gură mică, sub un nas finuț.

Al doilea-mi zice să te neg,
S-o iau din loc, să plec departe,
Să rup prezența ta din al meu suflet
Și să te uit!
Apoi s-aștept ca timpul
Să treacă mai departe.

Privesc nedumerită spre cer
Și blânda noapte vine.
Apare luna maiestoașă în rochie divină,
Soriii dispar însângerați... înecați,
Doamna mea înaltă este sus pe cer,
O altă cucerire,
O perlă de mister...



Mărășescu Andreea Nicol
clasa a X-a E

Soarele și Luna

Tu soare luminos, prețios,
Ai apărut misterios,
Dintre nori fulgerători
Neprietenoși,
Eu sunt luna cea de alta dată,
Ai apărut când sufletu-mi a început să ardă,
L-ai stins cu ploi fierbinți,
Si m-ai liniștit cu ochii închiși.

Îmi continui existența
In Universul tău,
In interiorul tău,
Toată mă dărui,
Pentru ca tu să mă luminezi
În drumul meu spre etern.
Astrul meu iubit,
Sunt a ta lună,
Sunt cea ce îți ia locul când obosești
Nu adorm fără să mă gândesc la tine,
Nu sunt 'cea planetă maiestoașă,
Sunt invizibilă...
Dar tu nu.

Vreau să îți fiu satelit,
Vreau să îți înconjur măiestosul trup,
Vreau să îți simt căldura densă,
Vreau să îți văd lumina,
Vreau să mă las ghidată de tine,
Până ajung să îți văd chipul.

Te iubesc drag astru
Te iubesc din suflet,

Din craterele ființei mele nemuritoare
 Vreau să-ți fiu Luceafăr,
 Iar tu să-mi fi zeu,
 Să te strig de departe,
 Iar tu să-mi răspunzi,
 Cu vorbe dulci.

Vlad Alicia Ioana clasa a XI-a E



De dragoste

Am ocazia să îți scriu versuri
 Ți-aș spune ceva...
 Ceva despre noi
 Te-aș iubi cum mă iubești tu
 Încă o secundă
 Încă un minut.
 Calmul e în glasul tău,
 Liniștea în ochii tăi
 Dragostea e frumoasă în doi!



Albu Alexandra Elena clasa a XII-a F

Mama...

Îți mulțumesc că mi-ai dat viață
 M-ai învățat să stau în față
 Ești o eroină
 Iar bunătatea ta este divină.

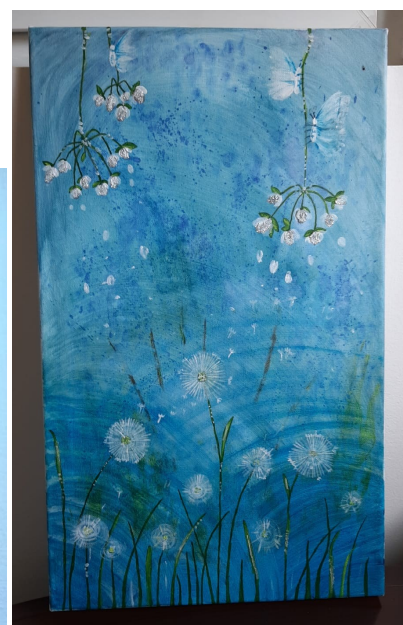
Mama...
 Te supranumesc...

Și îți mulțumesc
 Mereu m-ai înțeleș
 Mamă, te iubesc!



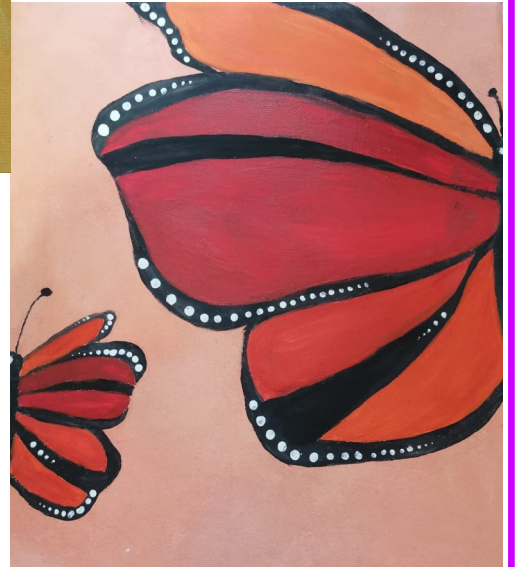
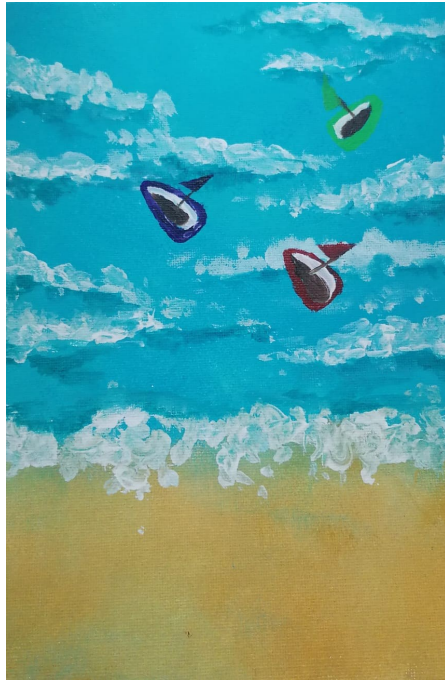
„Poezia reprezintă gânduri care respiră și cuvinte care ard.”

Thomas Gray





Gologan Andreea Maria clasa a X-a E

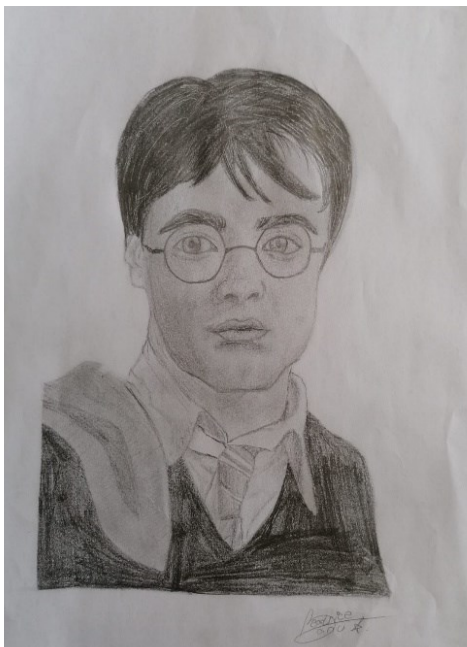


Popescu Emilia Maria clasa a VI-a



Rusen Alina Roxana clasa a XII-a E



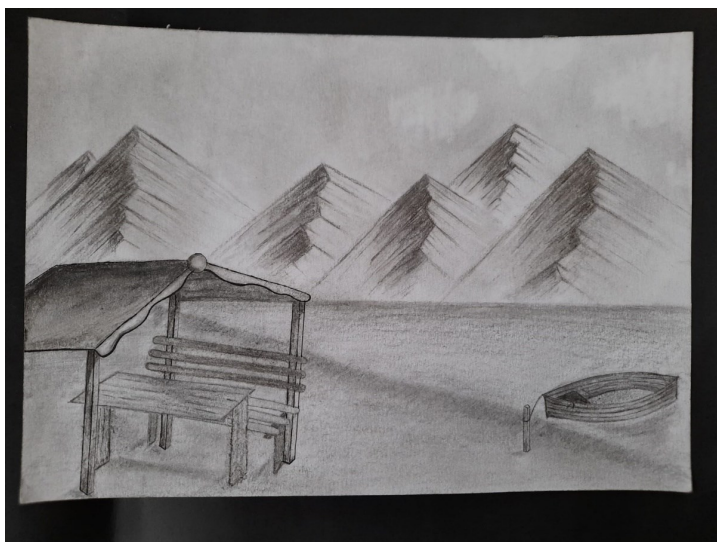
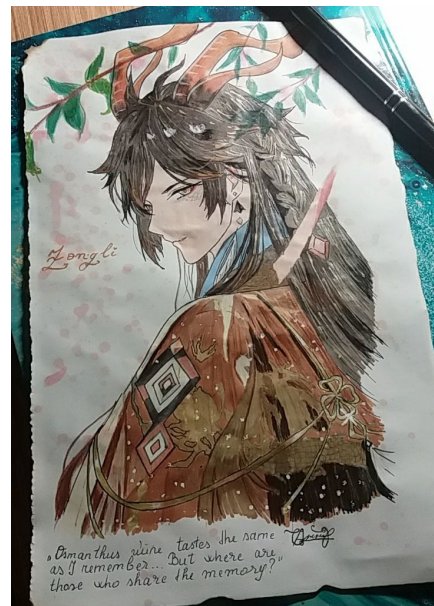


Banu Elisabeta Beatrice clasa a VI-a





Grigoryan Iris Anuş clasa a IX-a F



Nicolae Miriam Elena clasa a X-a C



Desenele au fost realizate sub îndrumarea prof. Ileana Ştefan

Casetă redacțională:

dir. prof. Cristina Florea,
dir. adj. prof. Constanța Diaconu,
prof. Mirandolina Matei,
prof. Carmen Avram,
prof. Daniela Cismaru,
prof. Ileana Ștefan,
prof. Ion Busuioc,
prof. Alexandra Gabriela Marinescu,
(responsabil publicație electronică-site)

Elevi: Băloiu Cristian Constantin, Florea
Maya Cristiana, Niță Ioana, Toma Maria
Cristina, Bordeianu Roxana Ștefania, Jiu
Enrica Francesca

Coordonator: prof. Monica Boltres

**Tehnoredactare: Nițu Simona Ana-Maria,
Spirea Horia Andrei**

**Corectare: prof. Monica Boltres, prof. Ion
Busuioc**

Design logo: Irimia Octavian

**Fotografii: Paise Emil, Glodeanu Claud
Emanuel, Tocan Andrei Antonio**

Colegiul Național „Ion Luca Caragiale” Moreni

Strada 22 Decembrie 1989, nr. 16

Website: www.cncaragialemoreni.ro

e-mail: liccaram2000@yahoo.com

Telefon: 0245667075

Fax: 0245665453

ISSN 2285-2808

Aprilie 2022



*“Menirea firească a școlii nu e să dea
învățătură, ci să deștepte cultivând
destoinicirile intelectuale în inima
copilului, trebuința de a învăța toată
viața”*

Ioan Slavici



Colegiul Național “Ion
Luca Caragiale” Moreni